

A téli tücsök meséi

1.

A téli tücsök valamikor nyári tücsök volt. De most tél van, hull a hó, és minden fehér, ha kinéz az ablakon, látja jól, hogy minden fehér, az ágak, a villanydrót, a háztetők. És érzi jól, hogy a nyár messze van, de olyan messze, hogy már alig tud visszaemlékezni rá. És érzi, hogy téli tücsök lett, magányos téli tücsök.

A terepszínű hátizsák bal zsebében bújt el még annak idején, így került ide a szobába. A hátizsák ott van a sarokban, abban szokott aludni, szeretett a hátizsákban aludni, mert ha behunyta a szemét, és megszagolta a kifakult vásznat, még érzett valamit a nyárból: gyengülő zsályaiillatot.

A szoba különben üres volt, úgy értem, hogy nappal volt üres, azaz a téli tücskön kívül nem tartózkodott benne senki.

A téli tücsök már elég jól ismerte a szobát, a zöld heverőt, a szekrényt, a falon a bohócos mosolyú arcképet, az ablak előtt ferdén álló íróasztalt s az íróasztalon az írógépet. Legtöbbit az ablakpárkányon szokott üldögélni. Úgy jutott fel az ablakpárkányra, hogy kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, felugrott a székre, onnan az asztalra, kikerülte az írógépet, s az asztalról felugrott az ablakpárkányra. Ez volt az út a hátizsáktól az ablakpárkányig.

Ha nem az ablakpárkányon csücsült, és nem a hátizsák bal zsebében aludt, akkor még leginkább a zöld heverőn szeretett sétálgatni, mert a zöld szín emlékeztette a fűre, a harsogó zöld, harmatcseppes fűre a szigeten, ahol ugrándozott a többi tücsökkel együtt, amikor még nyár volt és meleg.

– Igen, nyár volt és meleg! – sóhajtott fel a téli tücsök, beszippantotta a terepszínű hátizsák gyengülő zsályaiillatát, és kimászott a bal zsebből.

Elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az íróasztalra pattant, mint egy szöcske, és megállt az írógépnél.

Megbámulta a hatalmas szerkezetet, a billentyűket, s gondolt egy merészet. Hátrált két lépést, és felugrott a billentyűkre.

A billentyű lenyomódott a téli tücsök súlya alatt, egy vaspálcika rácsapódott az írógépbe fűzött papírra. A téli tücsök felmászott az írógép tetejére, és megnézte a papírt. A papíron egy furcsa jel volt, a téli tücsök nem tudta, hogy mi az, mivel nem ismerte a betűket.

A – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, hogy mit jelenthet ez, de nem tudta kitalálni, azután azon merengett, hogy mire emlékezteti ez a fura jel.

Mire is? Mire is? Felmászott az ablakpárkányra, de most nem nézett ki az ablakon, hátat fordított a fehér világnak, és törte a fejét.

– Hát persze! – A téli tücsök felkiáltott örömeiben. – A ház a szigeten!

A lábakon álló házra emlékeztetett, amely a szigeten állt, s amely pontosan olyan volt, ha előlről nézte, mint a jel az írógépbe fűzött papíron! Nagyon boldog volt, hogy eszébe jutott a ház a szigeten. Izgatottan lemászott az ablakpárkányról, az asztalra ugrott, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

Fölrúgta magát a zöld heverőre. „Így mégis más! – gondolta magában. – Legalább van valami zöld körülöttem! Így jobban lehet emlékezni!” Ott kell kezdeni az emlékezést, hogy először a szigeten nem volt semmiféle ház. Csak fű, fa, egér, madár s nyúlcsalád, gyík, vadméh, szúnyog és tücsök, rengeteg tücsök!

Csúfolódott is mindig a legkisebb ugrifüles a nyúlcsaládból, hogy ez nem is sziget, hanem tücsökbölcső, lépten-nyomon belebotlok valamelyikbe, és sose tudom, hogy melyikbe, mert olyan egyformák!

A tücsökök csak nevettek rajta, és itt is, ott is a fülébe cirrogtak, ciripeltek, hogy csak úgy kapkodta a fejét a legkisebb ugrifüles.

Igen, meg lepke is volt és szitakötő.

Mind a kettőt nagyon csodálta, a lepkét is meg a szitakötőt is!

Ha meglátta a lepkét lebegni a virágok között, odasietett, s alulról bámulta a gyönyörű szárnyakat.

Ha meglátta a szitakötőt, amint a nádszálon sűtkérezett, leült a nád tövébe, és nézegette a rezgő, átlátszó szitakötőszárnyat.

Ha a lepke vagy a szitakötő elrepült, lent a földön követte őket, a fűben ugrándozva, végig a szigeten, mint az árnyék.

– Hé! – kiáltotta feléjük ilyenkor. – Levegőben lebegő! Szitaszárnyat rezgető! Látlak!

Ám a szitakötő vagy a lepke meg sem hallotta a kiáltozást, repültek a sziget végéig, a tücsök meg követte őket lihegve a fűben, majd leült a kidőlt öreg fűzfára, és nézte, hogy a szitakötő vagy a lepke eltűnik a folyó fölött.

Szeretett üldögélni a kidőlt öreg fűzfán, nézte a hatalmas folyót, a csillogó vizet, szeretett magányosan üldögélni a kidőlt öreg fűzfán a sziget végében, bámulni az eltűnt lepke vagy szitakötő után.

Szerette a nappalokat, szerette a hajnalokat, és szerette az estétet.

Ha a kidőlt öreg fűzfán üldögélve érte utol az este, ámulva nézte mindig a hatalmas vörös napot, ahogy megfürdik a folyóban, a hatalmas vörös nap lubickolt, mosta magát a folyóban, szinte hallani lehetett a víz csobogását.

– Hé! – kiáltotta ilyenkor a folyóban ringó nap felé. – Vízben fürdő! Aludni térő! Látlak!

A folyóban fürdő nap lubickolt még egyet-kettőt, majd kimászott a vízből, elgyalogolt a hegy mögé, este lett.

A tücsök is lekecmergett a kidőlt öreg fűzfáról, és hazaballagott a sűrűsödő estében a fekete törzsű fák alatt, kikerülte a hangyaboly dombját, ment haza elfáradva, álmosan, a fekete törzsű fák alatt, a sűrűsödő estében.

A téli tücsök nagyot ásított a szobában a zöld heverőn, lemászott a földre, s belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és mosolyogva elaludt.

2.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra pattant, s megállt az írógép előtt.

Az írógépben még ott volt befűzve a fehér papír. A téli tücsök gondolt egyet, és felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, és a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógép tetejére, és megnézte a fehér papírt. A fehér papíron egy újabb jel volt.

S – ez volt a fehér papíron.

Nézte a kanyargós betűt, s törte a fejét, hogy mit jelenthet. De nem tudta kitalálni, mivel nem ismerte az ábécét, abba is hagyta a találgatást, s azon tűnődött, hogy mire emlékezteti a kanyargós jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Töprengve kibámult az ablakon a fehér, behavazott világra, azután felkiáltott örömeiben, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti a kanyargós jel a fehér papíron!

– Hát persze! – mondta boldogan a fehér, behavazott világnak. – A legkisebb ugrifüles és a siklókigyó versenyfutására emlékeztet!

Lemászott az ablakpárkányról az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétált, és felidézte a legkisebb ugrifüles és a siklókigyó versenyfutását a szigeten.

A versenyfutás úgy kezdődött, hogy a legkisebb ugrifüles a nyúlcsaládból körbejárta a szigetet, megállt először a hangyabolynál, és hencegve kijelentette:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A hangyák nem sokat hederítettek a legkisebb ugrifülesre, hordták tovább szorgalmasan az ennivalót a hangyabolyba.

A legkisebb ugrifüles továbbment, és megállt a tücsöklyuknál. Lehajolt a lyuk szájához, és bekiáltott:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A tücsöklyukból kitódultak a tücskök, és körülugrálták a nyúlcsalád legifjabb ugrifülesét. Legutoljára a legöregebb tücsök mászott ki, a tücsök öregapja, és dohogva így szólt:

– Azért még nem kell ordítózni! Felvered az embert a legszebb álmából!

De az ugrifüles már tovább is ment, megállt a nádíveréb fészkenél, és így szólt:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A fészekből kidugták fejüket a fiókák, és gúnyosan csipogtak:

– Csip! Csip!

– Nem hiszitek? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Csip! Csip! – mondták a fiókák.

A legkisebb ugrifüles legyintett, és tovább ugrabugrált, míg elérkezett a mókusokhoz.

Megállt a fa alatt, és felkiáltott:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A mókusok meglengették szép, bozontos farkukat, és felmásztak a fa legtetejére. Biztosan azért, hogy jobban lássák a leggyorsabban futó ugrifülest.

Az pedig érkezett a vakondtúráshoz, megállt előtte, és odakiáltotta a vakondnak:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

– Hm! Hm! – mondta a vakond, ennyit mondott, semmi többet. Illetve, még egyszer azt mondta, hogy „Hm! Hm!”, de ezt a legkisebb ugrifüles nem hallotta, mert már a kidőlt öreg fűzfánál járt, a sziget végében.

Megállt a kidőlt öreg fűzfánál, és odakiáltotta a hatalmas folyónak hencegve, jó hangosan:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

A kiabálásra előmászott a kidőlt öreg fűzfa alól a siklókígyó, és azt mondta:

– Hiszi a piszi!

– Nem hiszed? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Mondtam már, hogy hiszi a piszi! – sziszegett a siklókígyó.

A legkisebb ugrifüles lemászott a kidőlt öreg fűzfáról, és tőprengve a siklókígyó elé állt.

– És miért nem hiszed el, hogy én vagyok a leggyorsabb futó? – kérdezte a siklókígyótól.

– Mert nem te vagy a leggyorsabb futó! – sziszegte a siklókígyó.

– Ha nem én vagyok a leggyorsabb futó, akkor ki a leggyorsabb futó? – kérdezte a legkisebb ugrifüles.

– Erre azután igazán gyerekjáték megfelelni! – sziszegte a siklókígyó.

– Akkor mondd meg: ki a leggyorsabb futó? – kérlelte a legkisebb ugrifüles a siklókígyót.

– Én vagyok a leggyorsabb futó! – sziszegte büszkén a siklókígyó, és fölemelte a fejét.

A legkisebb ugrifüles körbejárta a siklókígyót, megnézte előlről, megnézte hátulról, megnézte oldalról.

– Hm! Hm! – mondta a legkisebb ugrifüles, ahogy a vakondoktól hallotta az imént.

– Mit hümmögsz? – kérdezte a siklókígyó.

– Biztos, hogy igazat mondtál az előbb?

– Biztos! – mondta a siklókígyó.

A legkisebb ugrifüles abbahagyta a nézdegélést, a kígyó elé állt, és a szemébe mondta:

– Én pedig azt mondom neked, hogy az előbb mégse mondtál igazat!

– És miért nem mondtam igazat? – sziszegte a siklókígyó.

– Azért, mert neked nincs is lábad! Egy se! Így hát nem lehetsz a leggyorsabb futó! Vagyis én vagyok a leggyorsabb futó!

A siklókígyó mérgesen sziszegett.

– Buta vagy! Te vagy a legbutább ugrifüles, akit valaha is láttam! Én láb nélkül is a leggyorsabb futó vagyok! Ha nem hiszed, fussunk versenyt!

– Jó, fussunk versenyt! – egyezett bele a legkisebb ugrifüles.

A siklókígyó a kidőlt öreg fűzfáig hátrált. Intett a legkisebb ugrifülesnek.

– Gyere ide! Innen indulunk. Aki le hagyja a másikat, az lesz a leggyorsabb futó! Háromig számolok. Egy, kettő, három!

A legkisebb ugrifüles a siklókígyó mellé állt, és a háromra nekiódult.

Azonban a siklókígyó sem volt rest, fűgén előrelendült, és a legkisebb ugrifüles meglepődve látta, hogy ott siklik mellette!

Összeszedte minden erejét, akkorákat ugrott, amekkorát csak nyúl tud ugrani, de minden hiába, nem tudta le hagyni a siklókígyót.

Így ugrottak-siklottak végig a szigeten, elrohantak a hangyaboly mellett, elhagyták a hűmmögő vakondokat, megkerülték a nádast, ahol a fészekből a nádiveréb-fiókák szájátva bámultak ki, elzúgtak a tücsöklyuk mellett, a tücskök rémülten ugráltak jobbra-balra.

A mókusok a fa legtetetjéről nézték a nagy versenyfutást.

Futottak, futottak, de a legkisebb ugrifüles csak nem tudta le hagyni a siklókígyót.

„Legjobb lesz, ha cselezek egyet!” – gondolta magában a legkisebb ugrifüles, mivel a cselezgetés minden ugrifüles nyúlnak a kisujjában volt, és nem csoda, ha futás közben is eszébe jutott.

Éppen ezért hirtelen megfordult, és visszafelé futott. De a siklókígyó résen volt, és ugyanolyan hirtelen megfordult ő is.

„Úgy látszik, egy csel kevés!” – gondolta a legkisebb ugrifüles, és még egyszer megfordult, azután még egyszer.

De a siklókígyó sem volt rest, megfordult ő is, azután még egyszer megfordult.

Akkor már az egész sziget a futóversenyt nézte, a földön, a föld alól és a levegőben. A levegőben a mókusok, a lepkék, a szitakötők, a vadméhek, a madarak, a föld alól a hűmmögő vakondok, az öreg tücsök, a tücskök nagyapja, a hangyák a hangyabolyból, a földről pedig a nyúlcsalád, a fiatalabb tücskök, az egerek, a gyíkok és egy nádiveréb-fióka, aki a nagy izgalomban kipottyant a fészekből.

Volt, aki a siklókígyót biztatta, volt, aki a legkisebb ugrifülest. Mondani se kell, hogy a nyúlcsalád kit biztatótt. Hát persze, hogy a legkisebb ugrifülest!

Az pedig látta, hogy valami egészen különleges csel kell kitalálnia, ha ő akar lenni a leggyorsabb futó. Törte a fejét erősen a nagy rohanásban, de hát mi az egy nyúlnak, aki éjjel-nappal úgyis futkos!

Egyszer csak óriási mosoly terült el a legkisebb ugrifüles képén, ami azt jelentette, hogy kitalálta a különleges csel, amellyel legyőzi a siklókígyót.

A legkisebb ugrifüles az óriási mosollyal az arcán ekkor körbefutott, mindig csak körbe, a siklókígyó meg utána.

Addig futottak körbe, míg a siklókígyó szépen föltekeredett, mint a mákos tekercs, és moccanni sem bírt!

A legkisebb ugrifüles megnyerte a futóversenyt, a nyúlcsalád tombolt az örömtől, makogtak, veregették a legkisebb ugrifüles hátát. Az pedig, alighogy kifújta magát, hangosan így szólt:

– Én vagyok a leggyorsabb futó!

Senki se vitatkozott vele, még a siklókígyó sem mondta, hogy hiszi a piszi, inkább igyekezett kitekeredni.

Hát ez volt a híres futóverseny!

A téli tücsök elmosolyodott a zöld heverőn, mert újra látta, hogyan tekeredett össze a siklókiyó, mint egy mákos tekercs.

Majd leléászott a zöld heverőről, a terepszínű hátizsákhoz ballagott, belebújt a bal zsebbe, mélyen beszívta a zsályaitatot, amely a nyárra emlékeztette, és elaludt.

3.

A téli tücsök az íróasztalon állt, miután kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, a székre ugrott, onnan az asztra, egyszóval, mondom, az íróasztalon állt, és azon tűnődött, hogy felugorjék-e az írógépre.

„Úgyse használja senki! – döntötte el végül a dolgot. – Nekem meg jól jön ez az ugrálás! Eggyel több helyre lehet felugrani!”

És úgy is tett, felugrott a billentyűre, a billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

Z – ez volt a fehér papíron.

„Érdékes – tűnődött a téli tücsök –, mire is emlékeztet ez a fura jel?”

Mire is? Mire is?

Felmászott az ablakpárkányra, kinézett a behavazott, fehér világra, a háztetőkre, a villanydrótra, az ágakra.

De akárhogy törte a fejét, nem jutott eszébe, hogy mire emlékezteti a jel a fehér papíron. Eszébe jutott viszont a legöregebb tücsök, a tücsök öregapja, a tücsök öregapjáról eszébe jutott a sánta egér, a sánta egérről eszébe jutott a csupa pofazacskó hörcsög, a csupa pofazacskó hörcsögről eszébe jutott, haha, a csupa pofazacskó hörcsög, hahaha!

A téli tücsök akkorát nevetett, hogy majdnem legurult az ablakpárkányról.

Hogy ne guruljon le, egy pillanatra abbaagyta a nevetést, leléászott az asztra, onnan a székre, onnan a földre, s elbaktatott a zöld heverőig, felugrott rá, hanyatt vágta magát, és nevetett, nevetett, úgy nevetett, hogy megfájdult az oldala.

Aztán abbaagyta a nevetést, és felidézte a csupa pofazacskó hörcsögöt, amikor meghívták vendégségbe.

Úgy kezdődött a vendégség, hogy a sánta egér talált egy zsákot, amely tele volt búzával.

A zsák lepottyánhatott valami hajóról a folyóba, a folyó meg kivetette a szigetre, épp a sánta egér orra elé. A sánta egér először nagyot ugrott, még a sántaságát is elfelejtette, mikor épp az orra elé pottyant a búzával teli zsák.

Aztán közelebb ment a zsákhoz, és megvizsgálta.

Először körbeszagolta, majd a csücskénél kirágta egy kicsit a zsákot. Mi az egy egérnek?

Egy-két pillanat, és már ki is volt rágva a zsák! Csak úgy ömlött belőle a búza!

A sánta egér gyorsan odatette mind a két tenyerét, hogy ne folyjon ki a drága búza, de a

búza csak folyt tovább kifele a zsákból.

Ekkor tépett egy csomó füvet, és bedugta a lyukat. A búza nem folyt tovább.

„Van egy zsák búzám! – örvendezett a sánta egér, és törte a fejét, hogy mit csináljon a zsák búzával. – Megenni úgysem tudom mindet! Egy zsák búza még egy egérnek is sok! – morfondírozott tovább a sánta egér.

– Mit csináljak? Mit csináljak?”

Azután eszébe jutott, hogy mit csináljon a zsák búzával.

„Nagy vendégséget csapok! Ezt fogom csinálni a zsák búzával! Meghívok mindenkit, legalább jó nagyot eszünk!”

Így is tett. Körbepiccegett, körbesántikált a szigeten, és meghívott mindenkit vendégségbe.

Először beszólt az egérlyukba, azután a vakondokhoz ment, azután a nádiverébhez, azután a nyúlcsaládhoz, azután a mókushoz, azután a sündisznóhoz, azután a tücskökhöz, azután a vadméhekhez, azután a siklókígyóhoz, azután a hangyákhoz, azután a gyíkhoz és legvégül a csupa pofazacskó hörcsöghöz.

– Van egy zsák búzám. Gyertek hozzám vendégségbe! – mondta mindegyiknek.

– Köszönjük! Köszönjük! – felelték neki az egerek, a vakondok, a nádiveréb, a nyúlcsalád, a mókusok, a sündisznó, a tücskök, a hangyák, a vadméhek, a siklókígyó, a gyík és a csupa pofazacskó hörcsög.

El is ballagtak szépen mindnyájan a sánta egér zsák búzájához.

A sánta egér büszkén mutatott a teli zsákra.

– Itt van! Ez a lakoma! – Majd fürgén felmászott a zsákra. – Várjatok! Kibontom nektek a zsákot!

És végigrágt a zsákot egy miccenés alatt. A zsák szépen kettényílt, s mint egy terítőn, ott volt a rengeteg búza.

– Tessék! Egyetek, hadd teljen a begyetek! – mondta a sánta egér.

A vendégeket nem kellett sokáig biztatni, ették, csipegették, rágsálták, majszolták, harapdálták, kóstolgatták, faldosták, nyeldesték és szemelgettek a búzát.

– Jaj, de jó! Jaj, de jó! Verébbegybe ez való! – csipogták a nádiverebek.

– Búzát bendőbe, kövér lesz majd tőle! – dörmögte a vakond.

– Mag, mag, búzamag, nem vet a nyúl, csak arat! – makogták a nyulak.

– Legjobb falat a dió, búzamag is nagyon jó! – kiáltották a mókusok.

– Cini, cini, az egér búzás zsákban vígan él! – cincogták az egerek.

– Együnk! Kár itt minden szó! Ezt mondja a sündisznó! – dűnnyögte a tüskés hátú sün.

– Ez mind búza, s nem üszög! Vígan dalol a tücsök! – cirrogták, ciripelték a tücskök.

– Jobb a búza örölve, csipegessünk belőle! – zümmögték a vadméhek, akik az igazat megvallva, nem nagyon tudtak enni a búzából, de azért ők sem akartak kimaradni a lakmározásból, csipegették, nyalogatták a búzaszemeket.

– Számos szemet szemelgetek! – sziszegte a siklókígyó.

– Vigyünk haza belőle, majd jó lesz még jövőre! – zizegték a szorgalmas, takarékos hangyák.

– Ettem egyet! – rikkantott a gyík minden szem búza után.

Csak a csupa pofazacskó hörcsög nem mondott semmit, tömte a pofazacskóját, csak tömte a finom búzával.

Nem is csodálkozhatunk rajta, hogy nem mondott semmit, mivel telis-tele volt a pofazacskója, de annyira tele, hogy nagyobb volt, mint a feje.

De nem szólt rá senki, volt búza elég.

Hát, ahogy ettek, eddegéltek, szépen elfogyott a zsák búza. Akkor néztek csak a csupa pofazacskó hörcsögre. De a csupa pofazacskó hörcsög nem törődött holmi nézdegéléssel, biccentett egyet, de az is lehet, hogy a rengeteg búza rántotta előre a fejét, amit a pofazacskójába tömött.

Elindultak, ki erre, ki arra, de előbb még megköszönték a sánta egérnek a vendéglátást.

A csupa pofazacskó hörcsög nem köszönt semmit, nem szólt semmit, csak biccentett, de mondom, az is lehet, hogy a rengeteg búza rántotta előre a fejét.

Azután elindult ő is a hörcsöglyuk felé.

Mikor odaért, először fejfel akart bemenni a hörcsöglyukba. De nem fért be a feje a telitömött pofazacskó miatt. Akkor háttal igyekezett befele a lyukba, bele is ment szépen, de hát a feje most se fért be.

Szegény csupa pofazacskó hörcsög nagyon megijedt, hogy most mi lesz vele.

Odament hozzá a sánta egér, a sündisznó és a vakondok.

– Hát ennek meg mi baja? – kérdezte a sün.

– Nem fér be a lyukba – mondta a sánta egér.

– Persze, hogy nem fér be! Tele van a pofazacskója! – dörmögte a vakond.

Majd rászólt a csupa pofazacskó hörcsögre:

– Köpd ki!

De a csupa pofazacskó hörcsög csak a fejét rázta, hogy majd bolond lesz kiköpni, dehogya köpi!

– Hát akkor kint maradsz! – dörmögte a vakondok.

A csupa pofazacskó hörcsög a vállát vonogatta, hogy akkor kint marad, hogy akkor inkább kint marad, de a finom búzamatagot akkor sem köpi ki!

Kint is maradt három napig, míg meg nem ette mind a búzát, ilyen makacs, konok volt a csupa pofazacskó hörcsög! Vagy inkább falánk volt? Én azt hiszem, hogy inkább falánk volt.

Hát ez volt a csupa pofazacskó hörcsög vendégeskedése.

A téli tücsök még egy utolsót nevetett a zöld heverőn, mikor végiggondolta a csupa pofazacskó hörcsög vendégeskedését.

Majd lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a gyengülő zsályait, és elaludt.

4.

A téli tücsök szomorúan üldögélt az ablakpárkányon. Igazában nem is tudta, hogy mitől szomorú, úgy értem, hogy nem tudta volna pontosan megmondani, hogy mitől szomorú, csak

szomorú volt, és nem volt semmihez kedve.

Még az írógépet is kikerülte, annyira szomorú volt, mikor felugrott az ablakpárkányra, még az írógép billentyűjét lenyomni sem volt kedve.

Ült szemben a fehér világgal, a behavazott háztetőkkal, ágakkal, villanydróttal, csak ült szemben, és nagyokat sóhajtozott.

Nem tudott beletörődni, hogy téli tücsök lett, magányos téli tücsök. Mikor már eleget sóhajtozott, törni kezdte a fejét, hogy mit csináljon.

– Mit csináljak, hogy ne legyek szomorú? Mit is csináljak?

Ám a fehér, behavazott világ nem válaszolt neki semmit, csak hullt a hó, és még fehérebb lett minden.

– Mégis lenyomok egy billentyűt! – határozta el magát a téli tücsök. – Az is valami, ha ugrok egyet! Mint régen, mikor még egész nap ugrándoztam.

És a téli tücsök odament az írógéphez, s lenyomott egy billentyűt.

A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra. A fehér papíron egy újabb jel volt, a téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte.

I – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, töprengett, hogy mire is emlékezteti őt ez a fura jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

S aztán felderült az arca, a szomorúsága elmúlt, mintha elfűjták volna, mert eszébe jutott, hogy mire is emlékezteti a fura jel a fehér papíron.

Hát persze!

A délceg hőscincérre, mikor a fejére esett a makk!

Az egész úgy kezdődött, hogy a délceg hőscincér egyszer csak megjelent a szigeten.

Senki se tudta, hogy miként került oda, egyszer csak ott állt a szigeten, megpödrte hatalmas bajszát, és fennhéjázva ezt mondta:

– Na! Szép kis sziget, mondhatom! Csupa gyáva nyúl meg gyáva egér meg gyáva tücsök! A többről nem is beszélve!

A gyáva nyulak, a gyáva egerek, a gyáva tücskök meg a többiek, akikről nem is érdemes beszélni, ámulva állták körül a bajszát pödrő délceg hőscincért.

A délceg hőscincér megvetően körülnézett az ámulva bámuló társaságon, és fennhéjázó hangon tovább folytatta a szónoklatot:

– Na! Megkukultatok? Eh! De azért mégis elmondom, hogy ki vagyok, mivel itt fogok élni a szigeten, és azt akarom, hogy mindnyájan tisztában legyetek a hőstetteimmel, vagyis, hogy jól az agyatokba véssétek, és földig hajolva tiszteljete!

Az ámulva bámuló gyáva nyulak, gyáva egerek, gyáva tücskök meg a többiek, akikről nem is érdemes beszélni, csupa fül voltak, ahogy mondani szokás, vagyis a lélegzetüket is visszafojtották, úgy figyeltek.

A délceg hőscincér elégedetten nézett rájuk, tetszett neki, hogy azok még a lélegzetüket is visszafojtják, úgy figyelnek.

– Na, figyeljetek ide, ti világ gyávái!

A világ gyávái, ha lehet, még jobban figyeltek.

– Először is ott kezdem, hogy én vagyok a legbátrabb, legerősebb, legokosabb,

legszebb, leggyorsabb, legügyesebb, legdélcegebb hőscincér! Eddig világos?

A világ gyávái szaporán bólogattak, hogy eddig világos.

– Na, azért mondom, hogy ne kelljen magatoktól kitalálni, abba beletelne egy év is, amilyen buták vagytok! Másodszor: én idáig legyőztem mindenkit! Úgymint az oroszlánt, a medvét, a tigrist, a kőszáli sast, a héját, a leopárdot, a legharapósabb harapós kutyát, az óriáskígyót; van még több is, csak most nem jut az eszembe. De hogy ne gyötörjön benneteket a kíváncsiság, összefoglalom: én idáig mindenkit legyőztem! Ez is világos?

Az ámulva bámuló gyáva nyulak, gyáva egerek, gyáva tücskök és a többiek, akikről nem is érdemes beszélni, pislogva bólogattak, hogy ez is világos. A délceg hőscincér pödört egyet a bajuszán, és így folytatta:

– Na, most egypár szót külön a testi erőmről! Én olyan erős vagyok, hogy fél kézzel felemelem a legnehezebb követ is! Vagy: fél kézzel vizet préselek a legkeményebb kőből is! Vagy: fél kézzel kidöntöm a legnagyobb fát is! Vagy: fél kézzel csomót kötök a legnagyobb óriáskígyóra is! Ennyi elég mutatóba?

Az ámulva bámuló világ gyávái lelkesen bólogattak, hogy ennyi elég mutatóba!

A délceg hőscincér megpödörte a bajuszát, és így folytatta:

– Na, most külön pár szót a gyorsaságomról! Én versenyfutásban lebegyom a leggyorsabb vadlovat! Én gyorsabban futok, mint a leopárd! Én gyorsabb vagyok, mint a vipera! Én a szélnek egy kilométer előnyt is adok, vagy annyit, amennyit akar, s mégis lebegyom! Ugye, csodálkoztok, fityfirittyek?

Az ámulva bámuló fityfirittyek szájtátva csodálkoztak.

A délceg hőscincérnek szemlátomást tetszett az ámulva bámuló társaság, mert pödört még egyet a bajuszán, és felemelte a hangját.

– Na, most külön kell beszélnem a bátorságomról! Én olyan bátor vagyok, de olyan bátor vagyok...

Nem lehet tudni, hogy történhetett, de ekkor a fáról, amely alatt a bajuszát pödörő délceg hőscincér állt, mondom, a fáról lepottyant egy makk.

Éspedig pontosan a délceg hőscincér fejére!

Mindenkiben elállt a lélegzet, hogy jaj, most mi lesz!

Mi lett? Hát mi lett?

Az lett, hogy a délceg hőscincér a fejéhez kapott, és sírva fakadt.

– Ki volt az? Ki dobott meg a makkal? – siránkozott a fejét tapogatva. – Segítség! Valaki megdobott makkal!

A gyáva nyulak, a gyáva egerek, a gyáva tücskök meg a többiek, akikről nem is érdemes beszélni, döbbenet nézték a siránkozó, fejét tapogató hőscincért.

Először a nádíveréb-fiókák kezdtek el nevetni, majd nevettek, hahotáztak a gyáva nyulak, a gyáva egerek, a gyáva tücskök és a többiek is, akikről nem is érdemes beszélni! Úgy nevettek, hogy a könnyük is potyogott.

A mókusok akkorát ugrottak nevetés közben a fa tetején, hogy majdnem leestek.

Azután az egyik mókus lekiáltott a fáról, mikor már nem rázta annyira a nevetés.

– Hé, te világ legnagyobb szájú, leghencegőbb hőscincére! Dobd vissza a makkot! Az az enyém!

De a hőscincér csak siránkozott, és a fejét tapogatta. Az öreg hümmögő vakondok

azután odament hozzá, megnézte a hőscincér fején a dudort, majd így szólt:

– Kutyabaj! Ebesont beforr! És, ha itt akarsz élni a szigeten, maradj csak nyugodtan! Majd máskor is elszórakoztatsz bennünket a hőstetteiddel!

A hőscincér csak pislogott, majd rámosolygott a vakondokra, szent volt a béke.

A többiek is visszamosolyogtak a hőscincérre, és a hőscincér ott maradt a szigeten.

– A szigeten! – A téli tücsök sóhajtott egyet, lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, és sokáig szagolgatta a gyengülő zsályait, majd elaludt.

5.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra pattant, és megállt az írógép előtt.

Az írógépet senki nem használta, csak a téli tücsök, a fehér papíron nem volt más írás, ugyanis a szoba gazdája elutazott.

A téli tücsök csak annyit tudott, hogy nappal nincs senki a szobában, éjszaka meg nem látott senkit, mert sötét volt, és különben is aludt.

Néha tűnődött, hogy ki lakhat még ebben a szobában, gyanakodott, hogy talán az, akiről a bohócos mosolyú arcképet rajzolták, amely a falon lógott, de biztosan nem tudott.

Eleinte, amikor felkerült a terepszínű hátizsákban a szobába, sokat töprengett rajta, hogy hová is került, kikkel is él együtt, de mostanában, mikor minden gondolata a szigeten járt, mostanában már nem töprengett annyit rajta.

– Akárki lakik is a szobában, most nincs itt. Egyedül vagyok, magányos, téli tücsök! – sóhajtott. Majd felugrott a billentyűre, ettől egy kicsit vidámabb lett. A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, s kíváncsian megnézte az új jelet a fehér papíron.

G – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, hogy mire is emlékezteti őt ez a fura jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Az írógép tetejéről kinézett a fehér, behavazott világra, és eszébe jutott, hogy mire emlékezteti a fura jel a fehér papíron.

Hát persze!

A tüskés hátú sünnre, amikor elnézte a naptárt.

Izgatottan lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn sétálgatva felidézte a tüskés hátú sünt, aki elnézte a naptárt.

Mert nyár volt, szikrázott a napsütés a levél hátán, a folyó tükrén, a fűszálak élén legördülő harmatcseppeken, mondom, nyár volt, és senki nem értette, hogy egyik napról a másikra eltűnt a tüskés hátú sünn.

Összegyűltek a sziget lakói a nagy fa alatt, amelynek tetején a mókusok hintáztak, és izgatottan tárgyalták a tüskés hátú eltűnését.

– Nézzük meg a kidőlt öreg fűzfánál! – rikkantotta a legkisebb ugrifüles a

nyúlcsaládból.

A többiek bölintottak, és elballagtak a sziget végébe a kidőlt öreg fűzfához.

A siklókígyó csodálkozva mászott ki a kidőlt öreg fűzfa alól.

– Mit kerestek? – sziszegte.

– A tüskés hátú sünt! – mondta a sánta egér. – Nem láttad?

– Nincs itt semmiféle tüskés hátú sünt! – sziszegte a siklókígyó. – És miért keresitek?

– Mert eltűnt! – hümmögte a vakondok. – Azért keressük, mert eltűnt.

– Nem mászott fel valamelyik fára? – kérdezte a siklókígyó.

A mókusok a fejüket rázták.

– Nem láttuk egyik fán se! Különben se volt szokása fára mászni – mondták.

– És nem bújt a föld alá? – kérdezte tovább a siklókígyó.

A vakondok a fejét rázta.

– Nem láttam sehol a föld alatt! – mondta hümmögve.

A siklókígyó tanácstalanul nézett a többiekre, azok meg vissza rá.

– Hát, ha a föld sem nyelte el, és a fák tetején sincs, akkor itt kell lennie a földön! – állapította meg végre a siklókígyó.

A többiek megkönnyebbülten fellélegeztek. Hát persze, akkor itt kell lennie a földön!

Elindultak hát mindnyájan, beleértve a siklókígyót is, hogy megkeressék a tüskés hátú sünt.

Mentek, mentek, benéztek minden bokor alá, zombékba, nád tövébe, de nem találták a tüskés hátú sünt.

Már a sziget másik végében jártak, elhagyták a nádveréb fészket is, mikor a legkisebb ugrifüles a nyúlcsaládból felkiáltott:

– Jaj!

– Mit jajgatsz? – kérdezték a többiek.

– Megszúrta valami a talpamat! – mondta a legkisebb ugrifüles, és a talpát tapogatta.

– Hol? – kérdezte a siklókígyó.

– Itt! – mutatott a talpára a legkisebb ugrifüles.

– Nem úgy értem – mondta a siklókígyó. – Hanem, hogy mutasd meg azt a helyet, ahol megszúrták a talpadat!

– Hiszen mutatom! – mondta méltatlankodva a legkisebb ugrifüles, a talpára mutatva.

– Én még ilyen buta ugrifülest nem láttam! – morgott a siklókígyó mérgesen. – Azt hiszem, te vagy a legbutább ugrifüles a szigeten!

Az ugrifüles megsértődve abbahagyta a talpa nyomogatását, tapogatását.

– Miért vagyok én a legbutább ugrifüles? – dohogott magában.

De senki se figyelt rá, mindenki a siklókígyót nézte, ahogy óvatosan előrekúszik a sziget másik végébe. Azután a siklókígyó megállt egy levélhalom mellett.

– Sejtettem! – mondta.

– Mit sejtettél? – kérdezték a többiek.

– Hogy elnézte a naptárt! – mondta a siklókígyó titokzatosan.

– Ki nézte el a naptárt? – kérdezték a többiek.
– Hát a tüskés hátú – mondta a siklókígyó.
– Honnan tudod, hogy elnézte? – kérdezte a sánta egér.
– Onnan tudom, hogy itt alszik! Elkezdte a téli alvást, pedig még nyár van! – sziszegte a siklókígyó, és széttúrta a levélhalmazt.

Hát a levélhalmaz alatt ott aludt a tüskés hátú!

Illetve, már nem aludt, álmosan pislogott és dűnnyögött:

– Ki az? Mi az? Miért nem hagytok aludni? – kérdezte pislogva.

– Azért, mert még nincs itt a tél! Még nyár van – sziszegte a fülébe a siklókígyó. – Elnézted a naptárt ugye?

A többiek örvendezve álltak körül a tüskés hátút.

– Már mindenütt kerestünk! – mondták a mókusok.

A tüskés hátú csak pislogott álmosan, és tovább dűnnyögött.

– Azt mondjátok, hogy nyár van? – kérdezte.

– Azt! – mondták a többiek. – Nyár van. Süt a nap.

– Hát akkor valóban elnéztem a naptárt – dűnnyögte a tüskés hátú.

A legkisebb ugrifüles nyomakodott előre. Mindnyájan ránéztek, hogy mit akarhat.

A legkisebb ugrifüles visszanézett rájuk, és így szólt:

– Kitaláltam egy verset!

– Egy verset? – ámuldoztak a többiek.

– Mondd el! – biztatta a vakond.

A legkisebb ugrifüles nagy levegőt vett, és elmondta a verset:

*Tüskés hátú sün barátom,
merre jártál, mondd, a nyáron?
Itt az ősz, a lomb lehullt már,
most látlak, hogy előbújtál!
Körmöd kopog, eliramlassz,
vigyázz, itt a tél, te mamlasz!
De a sün nem jön zavarba,
belebújik az avarba!*

Mindenkinek nagyon tetszett a vers, még a tüskés hátúnak is, csak annyit mondott, hogy jól van, mindenkivel előfordulhat, hogy elnézi a naptárt. Majd hozzátette:

– De azért szép volt, és köszönöm, hogy versbe foglaltál!

A legkisebb ugrifüles úszott a boldogságban.

– Na látod – mondta a siklókígyónak. – Nem is vagyok olyan buta!

A siklókígyó nem válaszolt, visszasiklott a sziget végébe, a kidőlt öreg fűzfa alá.

A többiek meg közrefogták a tüskés hátút, és kérdezgették:

– Álmodtál valamit? Mit álmodtál?

A tüskés hátú elgondolkozott, majd így szólt:

– Nem álmodtam semmit, mert éppen hogy elaludtam, és máris felébredtem!

És kiszedegette a tüskéiből a leveleket.

A téli tücsök lemászott a zöld heverőről, és azon tűnődött, hogy miért nem álmodott a tüskés hátú sün semmit.

Igaz, hogy rögtön felébresztették, de azért egy kicsit álmodhatott volna.

Belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, megszagolta a vászon gyengülő zsályait, és elhatározta, hogy ha elalszik, valamit álmodni fog, valami szépet, mert olyan jó álmodni! Mire idáig jutott gondolatban, el is aludt.

6.

A téli tücsök megállt az írógép előtt, s felugrott a billentyűre. „Még jó, hogy itt áll ez a billentyűs, fehér papíros valami – gondolta magában –, legalább kedvemre ugrándozhatok. Mert, ha meggondolom, csak a következőkre ugorhatok, úgymint a székre, az asztalra, az ablakpárkányra, a zöld heverőre, no meg erre a billentyűs, fehér papíros valamire!”

A téli tücsök felugrott, a billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

E – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, hogy mire is emlékezteti a fura jel a fehér papíron. Mire is? Mire is?

Azután rájött, hogy mire emlékezteti a fura jel a fehér papíron.

– Hát persze! – kiáltott fel örömmel. – A háromlábú kutyára!

Lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétált, és visszaemlékezett a háromlábú kutyára.

A háromlábú kutyát ő vette észre. Éppen a kidölt öreg fűzfán üldögélt a sziget felső végében, és nézte a folyót.

A folyó csendes volt, a tükre sima, és szelíden folydogált lefelé.

Egyszer csak meglátta, hogy két nagy fül úszik a folyóban. Ahogy jobban odanézett, látta, hogy a két nagy fülhöz két szem is tartozik, meg egy egész kutyafej.

Felállt a kidölt öreg fűzfán, és odakiáltotta a kutyafejnek:

– Folyóvízben prüszkölő, két nagy fület kidugó, látlak!

A folyóvízben prüszkölő kutyafej feléje fordult.

– Látsz! Látsz! De én nem látlak! – kiáltotta prüszkölve.

A téli tücsök még jobban felágaskodott a kidölt öreg fűzfán, de érezte, hogy így sem lett sokkal magasabb. Éppen ezért még egyszer odakiáltott a prüszkölő, folyóvízben úszó kutyának:

– Hová mégy?

- Világgá! – válaszolta a kutya.
- És miért mész világgá? – kérdezte a tücsök izgatottan.
- Mert megbántottak! – válaszolta a prüszkölő.
- Gyere közénk! Itt nem bánt senki! – kiáltotta a tücsök.

De a kutya megrázta a fejét, és úszott tovább.

A tücsök lemászott a kidőlt öreg fűzfáról, és felébresztette a siklókígyót.

– Mi az? Mi az? – sziszegte a siklókígyó.

– Ott úszik a folyóvízben prüszkölő, két nagy fület kidugó, és világgá megy – mutatott a folyóra a tücsök.

– Ennek fele se tréfa! – sziszegte a siklókígyó. – Gyerünk!

Legyalogoltak a sziget derekára, és onnan kiáltoztak a prüszkölő kutyának:

– Gyere ki! Gyere ki!

A kutya megállt, egy helyben úszott, és nézett a hang felé. De nem látott semmit.

– Az a baj, hogy nem lát minket – mondta a tücsök. – Kicsik vagyunk! Szóljunk a vakondoknak!

Szóltak a vakondoknak, a vakondok lesietett a partra, és most már hárman kiáltoztak a folyóvízben prüszkölőnek:

– Gyere ki! Gyere ki!

De a kutya csak meresztette a szemét, és most sem látott senkit.

– Szóljunk az ugrifülesnek – javasolta a vakondok. – Annak úgyis olyan hosszú füle van.

Szóltak a legkisebb ugrifülesnek, a legkisebb ugrifüles lement velük a partra, és most már négyen kiáltoztak:

– Gyere ki! Gyere ki!

A folyóvízben prüszkölő nézett, látott is két tapsifület, de egyebet nem, nem jött ki a vízből.

– Még most sem lát minket! – kesergett a legkisebb ugrifüles. – Pedig elég hosszú a fülem!

– A füledet biztos látta, de a füledről hihette azt is, hogy két lapulevél – sziszegte a siklókígyó.

– Az én fülem nem lapulevél! – szólt mérgesen a legkisebb ugrifüles.

– Én nem azt mondtam, hogy lapulevél! Azt mondtam, hogy azt hihette róla – bosszankodott a siklókígyó. – Én még ilyen buta nyulat nem láttam.

A vakondok békítően szólt közbe.

– Nem akart megbántani! – mondta a legkisebb ugrifülesnek. – Nekem meg van egy ötletem! Mi lenne, ha felugornál a magasba? Akkor biztosan meglátna a vízben prüszkölő.

Az ugrifülesnek tetszett az ötlet. Felugrott jó magasra. Mikor felugrott jó magasra, együtt kiáltották:

– Gyere ki! Gyere ki!

De a vízben prüszkölő éppen akkor nézett oda, mikor a legkisebb ugrifüles lefelé tartott az ugrálásból, és megint nem látott mást, mint két tapsifület. Megrázta a fejét, hogy nem tudja, ki hívja, és nem megy ki.

A tücsök közben törte a fejét, törte, törte, hogy ki a legmagasabb a szigeten. Végre észébe jutott, hogy ki a legmagasabb a szigeten. A mókus! Hát persze, a mókus a legmagasabb a szigeten, mivel az a fán lakik!

– Szóljunk a mókusnak! – mondta.

A többiek elismerően néztek a tücsökre, még a kígyó is megdicsérte.

– Te vagy a legkisebb, és neked van a legtöbb eszed! – sziszegte.

Elmentek a mókushoz, és felkiáltottak a fára:

– Mókus! Hé, mókus!

A mókus kidugta a fejét a lomb közül.

– Mi az? Mit kiabáltok? – kérdezte.

– Ott a folyóban úszik a prüszkölő, és világgá akar menni – mutattak a folyó felé.

A mókus odanézett, és meglátta a prüszkölőt.

– Tyúha! – mondta. – Miért nem hívtátok ki?

– Hívtuk, de nem jött. Biztosan azért, mert nem látott minket, és nem tudta, hogy ki hívja – mondta a siklókígyó.

– Az már más – felelte a mókus. – Majd én szólok neki.

Azzal még jobban kihajolt a levelek közül, és hangosan kiáltott:

– Folyóvízben prüszkölő, két nagy fület kidugó, gyere ki a szigetre!

A prüszkölő a hang irányába nézett, meglátta a levelek közül kihajló mókust, és bólíntott, hogy kimászik.

Úszott, úszott a part felé, majd kimászott, és megrázta magát, hogy csak úgy fröccsent a víz.

A többiek kicsit hátrább húzódtak, hogy ne legyenek vizesek, és kíváncsian várták, hogy a vizet fröcskölő elmesélje a történetét.

A kutya abbahagyta a fröcskölést, és nagyon bánatos szemmel nézett rájuk, de olyan bánatos szemmel, hogy a szívük is elfacsarodott tőle.

– Én vagyok a háromlábú kutya – mondta.

És valóban, ahogy jobban megnézték, látták, hogy három lábon áll.

– Azelőtt nekem is négy lábam volt, mint a többi kutyának, de a negyediket eltörték – mondta a háromlábú kutya.

Most látták csak a háromlábú kutya negyedik lábát: el volt törve, és felhúzta a hasa alá.

– És ezért mentem világgá! – folytatta a háromlábú kutya.

A vakondok hümmögött, nézegette a háromlábú kutya törött lábát, majd így szólt:

– Mi majd meggyógyítjuk a törött lábadat!

A háromlábú kutya bánatos szeme megtelt örömmel.

– Meggyógyítjátok? – kérdezte.

– Igen – mondta a vakondok. – Ág közé szorítjuk, és majd szépen összeforr.

A siklókígyó is megnézte a törött lábát.

– Én ismerek egy olyan füvet, amelytől hamarabb forr össze a lábad – mondta.

Ezzel a vakond és a siklókígyó elsietett. Majd nemsokára visszajöttek, a vakond két ágat hozott meg iszalagot, a siklókígyó meg füvet hozott a szájában.

A füvet rátették a törött lábra, a két ágat meg rákötözték az iszalaggal.

– Egy ideig ne lépj rá! – figyelmeztette a vakond.

– Jó, majd vigyázok – mondta a háromlábú kutya. Majd meleg, hálás szemmel nézett rájuk. – És itt maradhatok? – kérdezte. – Tudjátok, már nincs kedvem világgá menni!

– Maradj itt! Elég nagy a sziget! És egyáltalán ne menj világgá! – mondták neki kórusban.

– Akkor, ha megengeditek, most körbeszágolom a szigetet. Meg kell ismerkednem mindennel és mindenkivel. És köszönöm, hogy meggyógyítottok a lábamat – mondta a háromlábú kutya, és vidáman szimatolva elindult körbe a szigeten, hogy megismerkedjék mindenkivel és mindennel.

Hát ez volt a háromlábú kutya története.

A téli tücsök lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, és elmerengett a háromlábú kutyán.

Majd beszívta a vászon gyengülő zsályailatát, és elaludt.

7.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, s megállt tűnődve a hátizsák előtt.

„Mi volna – gondolta magában –, mi volna, ha kinéznék az ablakon, és azt látnám, hogy minden csupa zöld?”

Állt még egy ideig, és eltűnődött azon, hogy mi volna, ha minden csupa zöld lenne.

„Jó lenne!” – biccentett a fejével, és elindult az ablakpárkány felé.

Felugrott a székre, onnan az asztalra, kikerülte az írógépet, és felpattant az ablakpárkányra.

Dobogó szívvel nézett ki az ablakon, de ott kint minden fehér volt, a háztetők, a villanydrót, a faágak, minden fehér volt, és csak hullt a hó.

A téli tücsök kicsit elszontyolodott, majd így tűnődött tovább: „Nem is gondoltam komolyan! Csak éppen elképzelttem.”

Lemászott az ablakpárkányról, megállt az írógép előtt, és felugrott a billentyűre.

A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelt a fehér papíron.

T – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök töprengett, hogy mire is emlékezteti a fura jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Azután felkiáltott örömeiben, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti a fura jel a fehér papíron.

Hát persze! A legöregebb tücsök kalapjára!

Már el is felejtette az iménti rosszkedvét, vidáman nézett ki az ablakon a fehér világra, majd lemászott az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A legöregebb tücsök, a tücsök nagypja rendszerint a tücsöklyuk hűvös

félhomályában szeretett tartózkodni. Csak ült egész nap a tücsöklyuk mélyén a hűvös félhomályban, és simogatta ritkás ősz szakállát. Meg nézegette a fürgén ki-be mászkáló fiatalabb tücsköket, akik mind az ő unokái voltak.

– Ejhej! Hejhaj! – szólt rá néha valamelyik ugribugri tücsökre. – Te ki vagy? Téged nem ismerlek!

Ekkor a megszólított ugribugri tücsök vidáman válaszolt:

– Én vagyok a te unokád, nagyapó!

– Ejhej, hejhej! Ne mondd! Igazán? – És simogatta tovább a szakállát a legöregebb tücsök.

Egyszer aztán a legöregebb tücsök kimászott a tücsöklyukból, otthagyta a hűvös félhomályt meg a ki-be ténfergő fiatalabb tücsköket, és elindult sétálni.

– Megnézem, mi újság a szigeten – dünnyögte.

Sétált, sétált, de a nap nagyon melegen sütött, ő meg elszokott a melegtől a hűvös félhomályban, vagyis egyre többet törölgette a tarkóját meg a homlokát, mert csurgott róla a veríték.

Végül már nem bírta tovább, megállt mérgelődve.

– Ejhej, hejhej! – mondta mérgesen.

De hát a nap az égen nem sokat törődött a legöregebb tücsök mérgelődésével, sütött tovább teljes erőből.

Belátta ezt a legöregebb tücsök is, belátta, hogy hiába mérgelődik, attól nem lesz hűvösebb. Viszont a tücsöklyukba se akart visszamenni, sétálni szeretett volna.

„Mit tegyek? Mit tegyek? – töprengett, törölgetve verejtékező homlokát. – Legjobb lesz, ha szerzek egy kalapot!” – döntötte el végül, mert bölcs tücsök volt a legöregebb tücsök, nem hiába élt meg annyi nyarat, hogy már nem is emlékszik rá, mennyit!

Igen ám, könnyű volt ezt mondani, de a szigeten nem voltak kalaposboltok, semmilyen bolt nem volt, hiszen azért volt sziget. Ezt is tudta a legöregebb tücsök; ő ne tudta volna, aki úgy ismerte a szigetet, mint a tenyerét?!

„Nincs más hátra, nekem kell szereznem valami kalapnak valót” – dünnyögött a legöregebb tücsök, és elindult valami kalapnak valót szerezni.

Szerzett is először egy akácfalevelet. Szép, formás kis akácfalevél volt, ott feküdt épp az orra előtt a fűben.

A legöregebb tücsök fogta az akácfalevelet, megtörölgette a portól, és feltette a fejére.

– Így már jó! – dünnyögte, mert az akácfalevél árnyékot vetett az arcára.

Igen ám, de jött egy szellő, egy icipici szellő jött a folyóról, és lefújta a legöregebb tücsök fejéről az akácfalevél-kalapot.

– Ejhej, hejhej! – sóhajtozott a legöregebb tücsök. – Más kalap után kell nézmem!

És más kalap után nézett.

Ekkor meglátott egy makkhéjat. Felvette, megtörölgette, és a fejébe csapta.

Jó volt, jó volt, csak az volt a baj, hogy a makkhéj lecsúszott az álláig, és nem látott tőle semmit.

– Na, ez inkább kucsma, nem kalap! – dünnyögött a legöregebb tücsök. – Jó lesz majd télire.

Azzal a fa tövébe dugta a makkhéjat, hogy majd télen megtalálja.

– Ejhej, hejhej! – sóhajtozott megint a legöregebb tücsök. – De nehéz itt valamirevaló kalapot találni!

Ahogy ezt kimondta, meglát valamit, amitől egyből felderül a képe.

– Ez igen! – mondta örvendezve. – Megvan a kalap!

Mert a valami nem volt más, mint egy csiperkegomba.

A csiperkegombának gyönyörű kalapja volt!

A legöregebb tücsök odasietett, és ezt mondta:

– Kölcsönveszem a kalapodat, te csiperkegomba. Majd séta után visszahozom.

Azzal levette a csiperkegombáról a kalapot, és a saját fejébe csapta. Jó volt a kalap, szép volt a kalap, pont ráillett a fejére, és nagy árnyékot vetett.

A legöregebb tücsök boldogan indult útnak a nagy árnyékot vető kalap alatt.

Hát, ahogy éppen útnak indult, találkozott a téli tücsökkel, aki szintén unokája volt a legöregebb tücsöknek.

– De szép kalapod van, nagyapó! – kiáltott fel az unokatücsök.

– Ugye? Ugye? – örvendezett a legöregebb tücsök.

– Jaj! – kiáltott fel ekkor az unokatücsök.

– Mi az? Mi az? – kérdezte a legöregebb tücsök.

– A lepke! Rászállt a kalapodra! Jaj, ne moccanj, nagyapó! Mert még elijeszted!

A legöregebb tücsök nem moccant, állt, mint a cövek, nehogy megijessze a kalapjára szállt lepkét.

Az unokatücsök ámulva nézte a lepkét.

– Lepke! Gyönyörű lepke! Levegőben lebegő, nagy kalapon megülő, látlak! – suttogta.

A lepke pedig kényelmesen elhelyezkedett a legöregebb tücsök kalapján, és szépen elaludt.

– Elaludt! – suttogta az unokatücsök.

– Ejhej, hejhej! – dünnyögte a legöregebb tücsök, de nagyon halkan, nehogy felébressze a lepkét.

És állt mereven, mozdulatlanul, mint a földbe vert cövek, állt a nagy kalap alatt, a kalapon pedig szépen aludt a lepke.

És már lement a nap, az árnyékok megnyúltak a fűben, és a legöregebb tücsök csak állt mozdulatlanul, nehogy felébressze a lepkét.

„Olyan vagyok – gondolta magában –, mint egy gomba. Mint egy öreg, fekete gomba.”

De azért nem moccant, mert jószívű öreg tücsök volt és bölcs is, jól tudta, hogy néha bizony türelmesnek kell lenni, hogy mindenki békében megférjen egymással – ő a csiperkegomba kalapja alatt, a kalapon meg a lepke, előtte meg ez az ámuló-bámuló tücsökunoka.

Állt hát szép türelmesen, és tűnődött, merengett, volt min tűnődnie, volt min merengenie, mert öreg volt, a legöregebb a szigeten.

Este aztán a lepke felébredt, meglebegtette gyönyörű szárnyát, és elrepült.

– Elrepült! – kiáltotta az unokatücsök. – Levegőben lebegő, aranyszárnyat viselő, látlak!

Ekkor az öreg tücsök végre megmoccant, megropogtatta fájós derekát, visszaadta a

kalapot a csiperkegombának, és belebújt a tücsöklyukba.

– Szép kalapom volt – dünnyögte. – Meg voltam levegőn is. Majd legközelebb sétálok is egyet!

A téli tücsök mosolyogva gondolt vissza a legöregebb tücsökre, aki moccanatlanul állt a kalap alatt egész délután.

Majd bemászott a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és elaludt.

8.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elballagott a székeig, felugrott rá, a székről az asztalra pattant, s megállt az írógép előtt.

„Ha ezt a többiek látnák! – gondolta magában. – Ha látnák a többiek, hogyan ugrálok a székre, a székről az asztalra, vajon mit szólnának?”

Sóhajtott egy kicsit erre a gondolatra, majd felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelt a fehér papíron.

R – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök nézegette, s törte a fejét, hogy mire is emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Felmászott az ablakpárkányra, kinézett a fehér világra, és egyszer csak eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron!

Hát persze! Az uhubagolyra, aki nem tudott aludni!

Lemászott az ablakpárkányról az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva gondolt az uhubagolyra, aki nem tudott aludni.

A baglyokat általában nem nagyon látták a szigeten, mivel a baglyok nappal aludtak, és éjszaka voltak ébren, pontosan fordítva, mint a többiek.

Kivéve az uhubaglyot!

Mert az uhubagoly nappal se tudott aludni és éjszaka se. Mikor a többi bagoly az igazak álmát aludta, az uhubagoly ült a fa legszélső ágán, és panaszosan ennyit mondott:

– Uhu!

Azután még egyszer csak ennyit mondott:

– Uhu!

A legkisebb ugrifüles, aki éppen a fa alatt ment el, csodálkozva kapta fel a fejét.

„Hát ez meg miért nem alszik?” – gondolta magában.

Azután tovább ugrabugrált, és találkozott a csupa pofazacskó hörcsöggel.

– Képzeld! – mondta a legkisebb ugrifüles a csupa pofazacskó hörcsögnek. – Képzeld, az előbb elmentem a fa alatt, és a legszélső ágon ült az uhubagoly, és azt mondta, hogy uhu!

A csupa pofazacskó hörcsög nagyon bután nézett a legkisebb ugrifülesre, mert a csupa pofazacskó hörcsögöt az égvilágon semmi nem érdekelte az ennivalón kívül. Ezt mondta végre:

– Aha! Szóval azt mondta, hogy uhu!

– Igen! – felelte a legkisebb ugrifüles. – Nem érted?

– Nem én! – mondta a csupa pofazacskó hörcsög. – Mit kellene értenem?

– Hát azt, hogy nappal mondta! – bosszankodott a legkisebb ugrifüles.

– Persze, hogy nappal mondta! Mivelhogy éppen nappal van! – vágta ki büszkén a csupa pofazacskó hörcsög, és nagyon csodálkozott, mikor a legkisebb ugrifüles legyintett, és mérgesen továbbment.

A csupa pofazacskó hörcsög lustán megvonta a vállát, és a fű között kotorászott valami ehető, rágható után.

A legkisebb ugrifüles pedig találkozott a vakondokkal.

– Képzeld – mondta neki –, az előbb elmentem a fa alatt, és a legszélső ágon az uhubagoly ült, és azt mondta, hogy uhu!

A vakondok bólintott, csóválta a fejét.

– Fényes nappal? – kérdezte.

– Igen – mondta a legkisebb ugrifüles.

– Akkor ez azt jelenti, hogy az uhubagoly álmatlanságban szenved – állapította meg a vakondok.

– Ugye? – örült a legkisebb ugrifüles, hogy így egyet gondoltak a vakondokkal. – Nem tudnánk segíteni rajta? Az nagyon rossz lehet, ha valaki álmatlanságban szenved!

– Igen, az nagyon rossz lehet! – helyeselt a vakondok is. – Kérdezzük meg a tüskés hátú sünt. Ő mégis jobban ért ehhez, hiszen az egész telet átalussza.

Elmentek, megkeresték a tüskés hátú sünt, és elmondták neki az uhubagoly álmatlanságát.

A tüskés hátú sün figyelmesen végighallgatta őket, majd így szólt:

– A legrosszabb, amit csak el tudok képzelni, az álmatlanság! De ne féljete! Segítünk az uhubaglyon! Tudok egy-két dolgot az alvásról.

Elindultak a fa alá, hogy segítsenek az uhubaglyon.

Az uhubagoly pedig csak ült a fa legszélső ágán, és panaszosan ennyit mondott:

– Uhu!

Azután még egyszer csak ennyit mondott:

– Uhu!

A tüskés hátú sün szaporán bólogatott, hogy teljesen világos az ügy, az uhubagoly álmatlanságban szenved.

– Hé! – kiáltott fel az uhubagolynak. – Miért nem alszol?

Az uhubagoly fél szemmel lepislantott a legszélső ágról, és sírós hangon ezt mondta:

– Mert nem tudok!

– És mióta nem tudsz? – kérdezte a tüskés hátú.

– Már napok óta nem tudok! – válaszolta az uhubagoly.

– Hát ez világos ügy! – mondta a tüskés hátú a többieknek. Majd felkiáltott az

uhubagolynak: – Azért jöttünk, hogy segítsünk neked!

Az uhubagoly valamivel vidámabb hangon köszönte meg:

– Köszönöm! – Majd felsóhajtott. – De jó lenne, ha tudnátok segíteni! Vagyis, ha el tudnék aludni.

– Bízd csak ránk! – kiáltott fel a tüskés hátú. – Most pedig figyelj!

– Figyelek! – mondta az uhubagoly, s olyan nagyra nyitotta a szemét, amilyenre csak tudta.

A tüskés hátú folytatta a mondókáját:

– Szép lassan számolj! Érted?

Az uhubagoly bólintott, és szép lassan számolt:

– Egy! Egy! Egy!

A tüskés hátú felkiáltott:

– Ne csak egyig számolj!

– Nem tudok, csak egyig számolni! – mondta sírós hangon az uhubagoly – Most mi lesz velem?

A tüskés hátú összeráncolta a homlokát, úgy töprengett.

– Itt valami mást kell kitalálni – morogta maga elé. – Már meg is van!

Felkiáltott az uhubagolynak:

– Figyelj ide!

– Figyelek! – válaszolta az uhubagoly.

– Ismered a tücsköket a szigeten, ugye?

– Ismerem! – bólintott az uhubagoly.

– Akkor jó! Akkor nem kell egyebet csinálnod, minthogy mindegyik tücsökre rágondolsz külön-külön! De mindegyikre, egyet se hagyj ki! – kiáltotta a tüskés hátú.

Az uhubagoly pedig összeszedte az eszét, és emlékezetébe idézte először az egyik tücsköt, azután a másikat, azután a harmadikat. Hogy jobban emlékezetébe tudja idézni a tücsköket, lehunyta a szemét.

De hát tücsök annyi volt, de annyi a szigeten, hogy az uhubagoly még a felét se tudta az emlékezetébe idézni, mikor elaludt. Előrecsuklott a feje, és elaludt a fa legszélső ágán.

– Elaludt – suttogta álmélkodva a legkisebb ugrifüles.

– Ez a legbiztosabb módszer! – súgta vissza a tüskés hátú. – Én is ezt szoktam csinálni a téli alvás előtt. Tudod, annyi tücsök van, de annyi, és olyan egyformák!

A legkisebb ugrifüles meg a vakondok mosolyogva bólintottak erre, mert ők is nagyon jól tudták, hogy annyi tücsök van a szigeten, de annyi, és olyan egyformák!

Majd lábujjhegyen ellépkedtek a fa alól.

A legkisebb ugrifüles újra találkozott a csupa pofazacskó hörcsöggel, aki megszólította:

– Hé! Ugrifüles! Mit akartál az előbb azzal az uhubagollyal?

A legkisebb ugrifüles vidáman válaszolt:

– Semmit! Igazán semmit! Felejtsd el!

A csupa pofazacskó hörcsög megvonta a vállát, és újra a fű között turkált ennivaló után.

A téli tücsök büszkén gondolt arra, hogy mennyi, de mennyi tücsök is van a szigeten,

lám, még az álmatlanságban szenvedő uhubagoly se tudott mindegyikre gondolni! Bezzeg ő tudna! S egy kicsit el is szontyolodott ezen, hogy már csak gondolatban látja a többi tücsköt.

Lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, és felidézte magában a tücsköket a szigeten. De az az igazság, hogy még felét sem idézte fel, mikor szépen elaludt.

9.

A téli tücsök az ablakpárkányon üldögélt, és nézte, hogyan esik a hó, kint az ablak mögött fehér lesz minden, a háztetők, a villanydrót, a faágak, mindent belep a hó.

„Vajon a szigeten is esik a hó? – tűnődött el a téli tücsök, azután megrázta a fejét. – Nem, a szigeten sohasem esik a hó. A szigeten mindig nyár van! Legalábbis én úgy láttam! – A téli tücsök picit felsóhajtott. – A szigeten! – mondta halkan. – Igen, a szigeten mindig nyár van!”

És nem nézte már a fehér világot, lemászott az ablakpárkányról az asztalra, és megállt az írógép előtt. Felugrott a billentyűre, jólesett ez a kis ugrálás.

A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, s megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

E – ez volt a fehér papíron.

Ezt már tudta, hogy mire emlékezteti, a háromlábú kutyára emlékeztette a fura jel a fehér papíron. De most nem akart a háromlábú kutyára emlékezni.

Ellenben eszébe jutott a fura jelről a legkisebb ugrifüles, aki talált egy fészűt.

Lemászott az asztalra, az asztról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva felidézte a legkisebb ugrifülest, aki talált egy fészűt.

Igen, egy szép fekete fészűt!

Úgy találta, hogy ugrabugrált a szigeten, és egyszer csak sziszegve felkapta a talpát.

– Ssz! – sziszegte. – Beleléptem valamibe, és megszurta a talpamat! Simogatta, nyomogatta a talpát, majd mikor a talpában elmúlt a sajgás, eszébe jutott, hogy megnézze, mibe is lépett bele.

De nem találta.

– Nincs más hátra, még egyszer bele kell lépnem, bár még egyszer meg fog szúrni, de majd jól megfigyelem, hogy hol van, és megnézem, mi az – okoskodott a legkisebb ugrifüles.

Úgy is tett.

Újra ugrabugrált, és újra belelépett a valamibe, ami újra megszurta a talpát.

– Ssz! – sziszegte most is a legkisebb ugrifüles, de most nem a talpát babusgatta, hanem gyorsan lehajolt a fűbe, és megmarkolta a szűrős valamit.

Felemelte, megnézte közelről, s látta, hogy a valaminek sok foga van, majdnem annyi, mint egy nyúlnak, pedig annak aztán van elég!

– Hát ez meg, mi a csuda lehet? – töprengett a legkisebb ugrifüles, és a szőréhez dörzsölte a valamit, hogy a fűszálak kijöjjenek belőle.

Hát, ahogy a szőréhez dörzsöli, látja, hogy a szőre ott fényesebb lett, simább lett, olyan, mint a selyem!

Megörült neki nagyon, és szépen végigsimította a fogas valamivel magát.

És a szőre mindenhol szép fényes és puha lett!

– Hm! – mondta a legkisebb ugrifüles. – Ez jó találat volt!

És már el is felejtette a fájós talpát, annyira elfelejtette, hogy függőleg elugrabugrált a sziget végébe, a kidőlt öreg fűzfához.

„Énnekem már szép selymes a szőröm! Vagyis most másnak is szép selymessé fogom tenni!” – gondolta magában, és felállt a kidőlt öreg fűzfára.

– Jöjjön ide, aki azt akarja, hogy szép legyen a bundája! – kiáltotta teli torokból.

A kiáltásra előbújt a kidőlt öreg fűzfa alól a siklókígyó, és azt mondta:

– Mit kiabálsz?

– Látod ezt? – mutatta a talált valamit a legkisebb ugrifüles.

– Látom. Egy fésű! – sziszegte a siklókígyó.

– Nem is tudtam, hogy fésűnek hívják! Annál jobb! Már van neve is! – mondta a legkisebb ugrifüles.

Majd így folytatta: – Na, én most ezzel a fésűvel megfésülök mindenkit! Nem akard, hogy téged is megfésüljek? – kérdezte a siklókígyótól.

– A kígyókat nem kell megfésülni! – sziszegte a siklókígyó gúnyosan. – A kígyóknak szép bőrük van, nem olyan gubancos, csatakos, kócos, mint például a nyulaknak!

De a legkisebb ugrifüles nem sértődött meg.

– Láthatod, ha kinyitod a szemed, hogy most már az én bundám is szép fényes, és egyáltalán nem gubancos, nem csatakos és nem kócos! – felelte büszkén a siklókígyónak.

A siklókígyó megnézte a legkisebb ugrifüles bundáját, és el kellett ismernie, hogy egyáltalán nem gubancos, nem csatakos, nem kócos, hanem szép fényes.

– Na látod! – mondta neki a legkisebb ugrifüles. – És azt akarom, hogy mindenkié ilyen legyen!

A siklókígyó sziszegve bemászott a kidőlt öreg fűzfa alá, de a legkisebb ugrifüles már nem is törődött vele, hanem fennhangon kiáltozott:

– Ma mindenkit megfésülök! Ma mindenkit megfésülök!

És a feje fölött lengette a fésűt.

A kiáltásra odagyűlt mindenki a kidőlt öreg fűzfához, aki csak hallotta, úgymint a sánta egér, a vakondok, a mókusok, a csupa pofazacskó hörcsög, a tücskök, a nádiveréb és végül a tüskés hátú sün.

A legkisebb ugrifüles büszkén mutatta nekik a fésűt.

Azok megcsodálták, mint ahogy megcsodálták egyidejűleg a legkisebb ugrifüles szép, fényes bundáját is.

– Fésülj meg minket is! – kérték a legkisebb ugrifülest.

– Megfésüllek – bólogatott a legkisebb ugrifüles. – Csak álljatok szépen sorba!

Először megfésülte a sánta egeret.

A sánta egér boldogan mutogatta mindenkinek a bundáját, még a siklókígyót is felébresztette a kidőlt öreg fűzfa alatt.

– Nézd, milyen szép a bundám!

A siklókiyó mérgezen sziszegett, amiért felébresztették.

– Mi az? Bálba készülsz?

A sánta egér csak nevetett a siklókiyón.

Azután megfésülte a vakondokat. A vakondoknak gyönyörű, gyönyörű fekete fényű lett a bundája.

– Hm! – mondta a vakondok. – Ha nem látnám, nem is hinném, hogy az enyém!

Azután megfésülte a mókusokat.

A mókusok külön megkérték a legkisebb ugrifülest, hogy a farkukat is fésülje meg.

– Az a legszebb rajtunk – mondták.

A legkisebb ugrifüles a farkukat is megfésülte, és valóban olyan lett, mint a legyező.

Azután a csupa pofazacskó hörcsögöt fésülte meg. A csupa pofazacskó hörcsög morgott valamit, dűnyögött valamit a bajusza alól, de nem lehetett jól érteni, hogy mit, mert megint tele volt a pofazacskója.

Valami olyasmit morgott, hogy hűz, meg fáj, meg minek ez az egész, neki jó, amilyen volt: de mondom, nem lehetett jól érteni, mert tele volt a pofazacskója.

Így aztán őt is megfésülte a legkisebb ugrifüles.

– Szép vagy – mondta neki a végén. – Nem lehet rád ismerni!

A csupa pofazacskó hörcsög csak biccentett, de nem szólt semmit.

A tücsköket és nádiverebet nem fésülte meg.

– Nektek nincs bundátok. Nagyon sajnálom.

A tücskök azonban egyáltalán nem sajnálták, hogy nincs bundájuk.

– Nekünk így jó – ciripelték.

A nádiveréb meg csak ennyit mondott:

– Itt a fejem bűbját, ha megfésülnéd, nagyon megköszönném!

A legkisebb ugrifüles megfésülte a nádiveréb feje bűbját.

Végül megfésülte a tűskés hátút.

Csak hogy a tűskés hátúnak nagyon kemény volt a tűskéje, és a fésű foga kitörött mind sorban.

A legkisebb ugrifüles nézegette a fésűt.

– Nem baj – mondta végül. – Az a fontos, hogy mindenkit megfésültem már. – Azután ezt mondta: – Vigyázzatok a bundátokra! Nincs több fésűm!

Mindnyájan bólogattak, hogy vigyáznak, megköszönték a legkisebb ugrifülesnek a fésülést, és elindultak – ki erre, ki arra.

A téli tücsök leászott a zöld heverőről, belebűjt a terepszínű hátizsák bal zsebébe.

„A tücsköknek nem kell fésű!” – gondolta magában, majd beszívta a vászon gyengülő zsályait, és elaludt.

10.

A téli tücsök az ablakpárkányon üldögélt, kinézett az ablakon, de nem látott semmit, nem látta a behavazott háztetőt, a villanydrótot, sem a faágakat.

„Hát ez mi lehet?” – morfondírozott, s közelebb hajolt az ablaküveghez.

Az ablaküvegen gyönyörű, hosszú szárú virágok nyíltak, legyezőszerű, csipkés levelekkel, a téli tücsök csak ámult-bámult, nem látott még jégvirágot.

„Olyan, mint a virág a szigeten! – gondolta magában. – Csak fehér. Egyszínű fehér!”

Nézegette még egy ideig az egyszínű fehér virágokat, majd lemászott az asztalra, és megállt az írógép előtt.

Felugrott a billentyűre, a billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

V – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök töprengett, hogy mire is emlékezteti az újabb jel a fehér papíron, tünődve nézett az ablaküvegen virító egyszínű virágokra.

Mire is? Mire is?

Azután mosolyogva bólított az egyszínű virágoknak, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.

Hát persze!

A sirályra emlékezteti, amely a sziget fölött lebegett!

Lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva emlékezett a sirályra, amely a sziget fölött lebegett.

A sirály nagyon magasan lebegett, úgyhogy először nem is hitték el a téli tücsöknek, hogy ott fent a magasban egyáltalán lebegne valami. A tücsök azonban jól látta a magasban lebegőt.

Fel is kiáltott neki:

– Magas ében lebegő! Látlak!

Majd szólt a többieknek is, hogy jöjjenek oda, nézzék meg.

A többiek odajöttek, és felnéztek az égre.

– Az egy veréb! – mondta a legkisebb ugrifüles.

A nádiveréb letorkolta:

– Ugyan már! Az nem veréb! A verebek soha nem szállnak olyan magasra!

– Akkor egy sas – mondta a hőscincér.

– Nem sas! A sasok nagyobbak – állapította meg a háromlábú kutya.

– Én nem látok semmit – hümmögte a vakondok, aki hiába pislogott fel az égre, nem látott semmit, mivel rövidlátó volt.

– Kérdezzük meg a mókusokat! – javasolta a tüskés hátú sün.

– Mit láttok az égen, mókusok? – kiáltott fel a fára háromlábú kutya.

A mókusok fűgén felmászta a fa tetejére, és felnéztek az égre. Majd mikor jól megnézték az égen lebegőt, lekiáltottak:

– Az egy sirály!

– Na ugye, mondtam! – szólalt meg a legkisebb ugrifüles.

– Nem mondtad! – vitatkozott a nádiveréb. – Te azt mondtad, hogy veréb!

– Az mindegy! – válaszolta a legkisebb ugrifüles.

– Egyáltalán nem mindegy! Hogy lehet valaki ilyen buta? – mérgesedett meg a veréb. – A veréb az veréb, a sirály meg sirály!

A tüskés hátú vetett véget a vitának. Felszólt a mókusoknak:

– Hívjátok egy kicsit lejjebb! Hadd lássa a vakondok is!

– Köszönöm – mondta a vakondok.

A mókusok felkiáltottak a sirálynak:

– Gyere lejjebb, sirály! Hadd lásson a vakondok is!

A sirály lejjebb ereszkedett, egészen le, majdnem a legmagasabb fa csúcsáig.

Ott lebegett a sziget fölött, lekukkantott kíváncsian, megnézte a felfelé bámuló társaságot.

A téli tücsök örömeben nagyot rikkantott.

– Levegőben lebegő! Két szép szárnyat feszítő! Látlak!

A sirály bólított és leszólt:

– Én is látlak benneteket! A vakondok is lát?

A vakondok hümmögött.

– Látlak, látlak, bár nem valami jól, de te nem tehetsz róla. Tudod, én egy kicsit rövidlátó vagyok.

– Milyen onnan, magasból a világ? – kérdezte kíváncsian a tüskés hátú sün.

A sirály gondolkozott egy kicsit, majd ezt mondta:

– Innen magasból tág a világ!

– És mit látsz odafentről? – kérdezte újra a tüskés hátú.

A sirály körülnézett, és így válaszolt a tüskés hátúnak:

– Látom a folyót. Arra feljebb keskenyebb, arra lejjebb szélesebb. Látok egy csomó hegyet. Egyik magasabb, a másik alacsonyabb. Látok ott lejjebb egy nagy rétet. A réten tehének legelésznek.

A szigeten állók, a fölfelé figyelők elmerengtek azon, amit a sirály mondott. A legkisebb ugrifülesnek a rét tetszett nagyon.

– Mennyit lehetne ott ugrabugrálni! – mondta.

A tücsköknek a hegy tetszett, a hegyből is a magasabb.

– Ha oda felmáshnánk, mi is nagyok lennénk! – mondta az egyik tücsök.

– És jó messzire látnánk! – tette hozzá a másik tücsök.

A sirály nézte a tünődő-merengő társaságot, majd így szólt:

– Meséljek nektek a tengerről?

A szigeten állók, a fölfelé figyelők lelkesen bólogattak.

– Mesélj nekünk a tengerről! – kiáltotta fel a sánta egér.

– Ott kezdem a mesélést – kezdett bele a sirály –, hogy ennek a nagy-nagy folyónak is vége szakad valahol. Bizony! Először a folyó kicsiny kis patak, azután szélesebb lesz, egyre szélesebb; mikor már olyan széles, hogy alig tud folyni a rengeteg víz, akkor elérkezik a tengerhez. A folyó sóhajt egyet, s azt mondja: „Megérkeztem! Üdvözöllek, tenger! Fogadj be hatalmas vizedbe!” A tenger nagyot hullámszik, és befogadja a folyó vizét.

A tengert onnan lehet megismerni, hogy nem látjuk a túlsó partját.

Csak eget látunk, körbe-körbe csak eget és alatta a rengeteg vizet.

A víz néha csendes, olyan csendes, hogy látni lehet a halakat, máskor haragos és hullámszik, akkora hullámokat vet, mint a hegy! Olyan magasakat, mint egy hegy!

Mi, sirályok, szeretjük a tengert. Ott annyit repülhetünk, míg el nem fáradunk!

Hát ilyen a tenger.

A sirály befejezte a mesélést, és elbúcsúzott:

– Most pedig elbúcsúozom tőletek.

És elrepült, már csak akkora volt, mint egy makk, majd akkora, mint a legkisebb hangyatojás, és eltűnt.

– Üdvözöljük a tengert! – kiáltotta a sirály után a tüskés hátú.

A sziget lakói napokig beszéltek a tengerről, a mindig mérgesen sziszegő siklókió pedig három éjszaka álmodott a tengerről.

A téli tücsök leugrott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, és elhatározta, hogy a tengerről fog álmodni. Beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és elaludt.

11.

A téli tücsök az ablakpárkányon üldögélt, üldögélt az ablakpárkányon, és csodálkozott, hogy hová lettek a jégvirágok. Az ablakon újra ki lehetett látni a fehér világra, a behavazott háztetőkre, a villanydrótra és az ágakra.

„Biztosan elhervadtak!” – gondolta magában a téli tücsök.

Kicsit fájt a szíve a jégvirágokért, hiszen olyan szépek voltak, bár nem volt semmi színük.

Majd lemászott az asztalra, megállt az írógép előtt, és felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

Á – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök tűnődött, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Aztán felderült az arca, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.

Hát persze!

A sánta egérre, amikor talált egy fűzfa sípót!

Lemászott az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva emlékezett a sánta egérre, amikor az talált egy fűzfa sípot.

A fűzfa síp valójában egy letörött fűzfagally volt. Vagyis jobban mondva a fűzfagallynak a héja. A gally letörött, kiszáradt, a héjból kibújtt a fehér bél.

A sánta egér éppen arra sántikált, és megbotlott a fűzfagallyban.

– Ejnye! – mondta. – Mi ez a lábam alatt?

Azzal lehajolt, és megnézte, hogy mi van a lába alatt.

Felvette a fűzfagallyat, nézegette, forgatgatta.

– Egy fűzfagally! – mondta.

Majd ügyesen kipöccintette a héjból a belet.

– Hm! – ráncolta össze a homlokát a sánta egér.

A hümmögés azt jelentette, hogy van egy fűzfahéja, de mit csináljon vele?

Először belekukucskált, de nem látott jól rajta.

Majd a szájába vette és belefűjt.

Éles hang jött ki a fűzfahéjból. De olyan éles, hogy mindenütt hallották a szigeten.

A sánta egér nagyon megörült.

– Van egy sípom! Van egy fűzfa sípom! – kiáltott fel.

Majd leült a rekettyebokor tövébe, és törte a fejét, hogy mit csináljon a síppal.

– Mit csináljak? Mit csináljak? Hát sípolni fogok vele! – mondta végül.

Nagy levegőt vett, szájába dugta a sípot, és fújta, fújta, míg levegő volt a tüdejében.

A síp meg szólt élesen, ezüstösen, de úgy szólt, hogy mindenütt hallották a szigeten!

Hallotta például a vakondok.

Mikor meghallotta az éles hangot, megrázta a fejét.

– Hát ez meg mi a csuda? – dörmögte. – Megnézem!

És elindult megnézni, hogy mi a csuda szól ilyen élesen.

Azután meghallotta a legkisebb ugrifüles. Éppen ugrott, vagyis a levegőben volt, mikor meghallotta az éles hangot. Úgy elcsodálkozott rajta, hogy lehuppant a földre.

– Ez meg micsoda sivitás? – kérdezte lehuppanva a földre. – Megnézem!

És elindult megnézni, hogy mi az a sivitás.

Azután meghallotta a tüskés hátú sün. Mikor meghallotta, minden tüske felborzolódott a hátán.

– Ez meg milyen visítás? – dünnyögte égnek álló tüskékkal a hátán. – Megnézem!

És elindult megnézni, hogy mi ez a visítás.

A vakondok, a legkisebb ugrifüles, a tüskés hátú sün egyszerre ért a rekettyebokorhoz.

A sánta egér éppen akkor hagyta abba a sípolást, mivel éppen akkor fogyott ki a tüdejéből a levegő.

A vakondok, a legkisebb ugrifüles, a tüskés hátú sün már éppen vissza akart fordulni, mivel nem hallották az éles hangot, mikor a sánta egér megint belefűjt a fűzfa sípba.

– Nézzük csak meg! – mondta erre a vakondok, a legkisebb ugrifüles és a tüskés hátú, s megkerülték a rekettyebokrot.

A sánta egér vidáman rájuk kacsintott, de nem szólt semmit, mivel a szájában volt a fűzfa síp, és azt fújta, de annyira fújta, hogy kidagadt kétoldalt az arca.

Mikor megint kifogyott a tüdejéből a levegő, és abbahagyta a sípolást, így szólt hozzá a vakondok:

– Mi a csudát csinálsz?

– Sípolok – felelte vidáman a sánta egér.

– Hm! – mondta a vakondok, mert nem jutott eszébe semmi.

De a legkisebb ugrifülesnek eszébe jutott valami, meg is mondta, hogy mi jutott eszébe.

– Csak ezt az egy hangot tudod fűjni? – kérdezte.

A sánta egér eltűnődött.

– Lehet, hogy tudok más hangot is – felelte. – Még nem próbáltam!

– Hát próbáld meg! – biztatta a legkisebb ugrifüles.

A sánta egér vidáman kacsintott, és belefűjt a sípba. A sípból most egy mélyebb hang jött ki.

Majd a sánta egér újra belefűjt, a sípból akkor meg egy magasabb hang jött ki.

– Na látod! – mondta neki a legkisebb ugrifüles. – Na látod, tudsz más hangot is fűjni!

– Tudok – felelte boldogan a sánta egér. – Egy csomó hangot tudok fűjni!

És fújta, fújta a hangokat a fűzfa sípon.

A vakondok meg a tüskés hátú sün gyönyörködve hallgatta. A legkisebb ugrifüles pedig összeráncolta a homlokát, és törte a fejét valamin. Meg is mondta, hogy min törte a fejét.

– Kitaláltam egy verset! – mondta.

– Halljuk! Halljuk! – biztatták a legkisebb ugrifülest.

A legkisebb ugrifüles nem kérte magát sokáig, elmondta a verset:

*Dohogott az egér,
sosincsen friss kenyér!
Ahogy mondom, ezér
dohogott az egér!
A boltba bandukolt,
csukva volt az a bolt!
Ahogy mondom, úgy volt,
csukva volt az a bolt!
Végül is mit csinált?
Hát morzsát rágicsált!
Egyebet nem csinált,
csak morzsát rágicsált.*

Mindenkinek nagyon tetszett a vers. A legkisebb ugrifüles ekkor azt mondta a sánta

egérnek:

– Te fújd a fűzfa sípot, mi pedig majd énekeljük a verset!

A sánta egér vidáman bólított, fújta, fújta a fűzfa sípot, a többiek meg énekeltek a verset, hogy csak úgy zengett a rekettyebokor!

A téli tücsök eldúdolta a zöld heverőn a sánta egér nótáját, majd lemászott a zöld heverőről, elballagott a terepszínű hátizsákig, belebújt a bal zsebbe, beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és elaludt.

12.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elballagott a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra, s megállt az írógép előtt.

Az írógép előtt álldogálva töprengett egy keveset:

„Előbb az ablakpárkányra másszak fel, vagy előbb a billentyűre ugorjak fel?”

Azután eldöntötte, hogy előbb a billentyűre ugrik fel, hiszen az ablakpárkányon úgyse lát semmit, semmi érdekeset, csak a fehér, behavazott világot. Az írógép pedig mindig eszébe juttatja a szigetet, ahol nyár volt, és ő ugrándozott a többi tücsökkel.

Úgy is tett, felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

G – ez volt a fehér papíron.

Ezt a jelet már ismerte, ez a jel a tüskés hátúra emlékeztette, amikor elnézte a naptárt.

A tüskés hátúróról viszont eszébe jutott a vakondok, a vakondokról a sánta egér, a sánta egérről a siklókiagyó, és a siklókiagyóról eszébe jutott a gyönyörű gyík.

Egy pillantást vetett az ablakpárkányra, majd lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva gondolt a gyönyörű gyíkra.

A gyík a fekete kövön szokott sütkérezni, feküdt a fekete kövön, és süttette magát a nappal. Csillogott a bőre, ragyogott a bőre, mert a gyík gyönyörű volt!

Éppen ezért nagyon elcsodálkozott, mikor megállt előtte a legkisebb ugrifüles, és azt mondta a fekete kövön sütkérező gyíknak:

– Gyáva, mint a gyík!

A gyík megrázta a fejét csodálkozva, mert neki inkább azt szokták mondani, hogy gyönyörű gyík, és udvariasan ezt mondta:

– Rosszul tudod! Ezt inkább a nyúlra szokták mondani. Gyáva, mint a nyúl.

A legkisebb ugrifüles mérgesen nézett a gyíkra.

– Ha te mindent ilyen jól tudsz, akkor áruld el: a gyíkra mit szokták mondani?

A gyík továbbra is udvariasan mosolygott a legkisebb ugrifülesre, azt nem akarta mondani, hogy gyönyörű, mint a gyík, mert nem akart hencegni, inkább ezt mondta:

– Fürge, mint a gyík! Ezt szokták mondani!

– Haha! – nevetett a legkisebb ugrifüles. – És még egyszer haha! Sőt hahaha!

– Hiába nevensz! Akkor is ezt szokták mondani! – válaszolt a gyík udvariasan.

A vitatkozásra odajött a sánta egér, a tüskés hátú, a vakondok és a nádiveréb.

– Min vitatkoztok? – csipogta a nádiveréb.

– Azon vitatkozunk, hogy a gyíkra mondják-e, hogy gyáva, vagy a nyúlra – mondta a legkisebb ugrifüles.

A nádiveréb elgondolkozott, majd ezt mondta:

– Ne sértődj meg, legkisebb ugrifüles, de ezt inkább a nyúlra szokták mondani. Inkább a nyúlra.

A legkisebb ugrifüles lógatta az orrát, még a füle is lekonyult bánatában.

A vakondok köhintett egyet, hümmögött egyet, majd beszélni kezdett, hogy elterelje a legkisebb ugrifüles figyelmét a bánatáról:

– Javaslok valamit! Hm! Egyszóval, azt javaslom, hogy mondjon mindenki olyan szólásmondást, ami állatra vonatkozik. Azután majd meglátjuk, hogy ki tud többet. Hm?

– Jaj, de jó! – csipogta a nádiveréb. – Versenyezzünk, hogy ki tud többet!

A legkisebb ugrifüles abbahagyta a szomorkodást, orrlógatást meg fülkonyulást, és élénken helyeselt.

– Úgy van! Halljuk! – és a nádiverébre nézett.

A nádiveréb kihúzta magát, és ezt mondta:

– Repül, mint a madár!

– Ravasz, mint a róka! – vágta rá a legkisebb ugrifüles.

– Lusta, mint a lajhár! – mondta a sánta egér.

– Szelíd, mint az őz! – mondta a gyík.

– Bátor, mint az oroszlán! – mondta a tüskés hátú.

– Szorgalmas, mint a hangya! – mondta a vakondok.

– Eddig mindenki mondott egyet – állapította meg a nádiveréb.

– Most én mondok egy másikat – szólt a legkisebb ugrifüles.

– Halljuk! – biztatta a nádiveréb.

– Részeg, mint a csap! – vágta ki a legkisebb ugrifüles.

– A csap nem állat! – mondta a tüskés hátú.

– De állat! Ő a csap-állat! – makacskodott a legkisebb ugrifüles. – Négy lába van meg csőre meg tolla meg szárnya...

Abbahagyta, mert a többiek nevettek, de úgy nevettek, de úgy, hogy még a könnyük is potyogott belé.

– Hahaha! Hahaha!

– Jó, jó! Csak vicceltem – dűnnyögött a legkisebb ugrifüles, aki rájött, hogy butaságot mondott.

A nagy kacagásra odajött a siklókígyó.

– Mit nevettek? – sziszegte.

– Semmit. Most már igazán semmit – felelte a vakondok. – Tudod, játszunk, és a legkisebb ugrifüles mondott valamit.

- Képzelem! – sziszegte gúnyosan a siklókígyó. – És mit játsztok?
– Azt játsszuk, hogy ki tud több szólásmondást az állatokra – válaszolt a vakondok.
– Igazán? – kérdezte a siklókígyó. – És ki tudja a legtöbbet?
– Eddig mindenki csak egyet mondott – mondta a nádiveréb.
– Igen? – sziszegte a siklókígyó. – Na, figyeljetek!
Azzal a siklókígyó nagy levegőt vett, és sorolta a szólásmondásokat:

Szemtelen, mint a légy.
Hiú, mint a páva.
Mérges, mint a pulyka.
Néma, mint a hal.
Könnymű, mint a tücsök.
Büszke, mint a sas.
Erős, mint a bivaly.
Ártatlan, mint a bárány.
Hűséges, mint a kutya.
Talpra esik, mint a macska.
Ordít, mint a fába szorult féreg.
Vágtat, mint a ló.
Lop, mint a szarka.
Makacs, mint az öszvér.
Mászik, mint a csiga.
Bölcs, mint a bagoly.
Alszik, mint a mormota.
Ugrál, mint a kecskebéka.
Bömböl, mint a bölömbika.
Keményfejű, mint a kos.
Szürke, mint a veréb.
Bámul, mint a borjú.
Irigy, mint a kígyó.

- És a siklókígyó büszkén nézett az álmélkodó társaságra.
– Te nyerted meg a versenyt! – mondta a vakondok.
– Én ebben biztos voltam! – sziszegte a siklókígyó, és elsiklott a kidőlt öreg fűzfa alá.
– Az biztos, hogy ő tudta a legtöbbet, de hiú is, mint a páva! – morgott a vakondok, majd a legkisebb ugrifüleshez fordult. – Legalább hallottad te is, hogy mennyi szólásmondás van. Vagyis felesleges megsértődni.
– Már el is felejtettem! – felelte vidáman a legkisebb ugrifüles.
Ezzel mindenki elindult, ki erre, ki arra, még a gyík is bemászott a fekete kő alá, mert

már nem sütött a nap.

A téli tücsök lekecmergett a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe.

„Azért nem minden tücsök könnyelmű! Csak én!” – sóhajtott fel, majd beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és elaludt.

13.

A jégvirágok újra megjelentek az ablakon. A téli tücsök gyönyörködve nézte a finom rajzú csipkés leveleket, a szép ívű szárazakat.

„De szép! – gondolta magában, majd hozzátette: – Habár egyszínű fehér, de azért szép!”

Az ablakpárkányon üldögélt, miután kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra, az asztalról az ablakpárkányra.

Mikor már eleget gyönyörködött az egyszínű fehér jégvirágokban, lemászott az asztalra, és megállt az írógép előtt.

Felugrott a billentyűre, a billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

Y – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök törte a fejét, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.

Mire is? Mire is?

Azután felderült a képe, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron!

Hát persze!

A mókusikrekre emlékezteti, mikor a fa tetején két oldalt kidugják a fejüket!

Lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, s elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn sétálgatva emlékezett a mókusikrekre.

A mókusokról a vakondok derítette ki, hogy ikrek.

A vakondoknak fáj a foga, és fel-alá sétált a szigeten, mert nem bírt egy helyben maradni, és úgy gondolta, hogy séta közben majd csak elterelődnek a gondolatai a fájós fogáról.

Egyszóval, mondom, fel-alá sétált, mikor a sziget felső végében találkozott a mókussal.

A mókus lehullott tobozt keresgért a fűben, mikor odaért hozzá a vakondok.

– Csak nem a fogad fáj? – kérdezte a mókus a vakondoktól.

– De, éppen a fogam fáj! – panaszkodott a vakondok.

A mókus megnézte a vakondok feldagadt arcát, majd azt mondta:

– Adok egy tanácsot. Az én fogam is szokott fájni, tudom, hogy milyen rossz az. Azt tanácsolom, hogy tartsd nyitva a szád, mert a levegő enyhíti a fogfájást.

A vakondok bólogatott, megköszönte a tanácsot.

Kinyitotta a száját, és elindult.

Hát, ahogy sétálgat, a sziget alsó végében újra találkozott a mókussal, a mókus a fűben kutatott lehullott toboz után.

– Csak nem a fogad fáj? – kérdezte a mókus.

A vakondok ugyan csodálkozott egy kicsit, de aztán úgy gondolta, hogy biztosan feledékeny a mókus, mert nem emlékszik rá, hogy ezt egyszer már kérdezte.

Ezért udvariasan válaszolt:

– De, éppen a fogam fáj!

A mókus megnézte a vakondok feldagadt arcát, majd azt mondta:

– Adok egy tanácsot. Az én fogam is szokott fájni, tudom, hogy milyen rossz az. Azt tanácsolom, hogy csukd be a szádat, mert a levegőtől csak jobban fáj a fogad.

A vakondok bólogatott, megköszönte a tanácsot, és becsukta a száját. Bár motoszkált a fejében, hogy a mókus az előbb éppen ellenkező tanácsot adott, de nem vitatkozott, mert fáj a foga.

Elindult újra, és ahogy sétálgatott, a sziget felső végében ismét találkozott a mókussal.

– Még mindig fáj a fogad? – kérdezte a mókus.

– Még mindig – panaszkodott a vakondok.

– Akkor adok egy másik tanácsot. Rágcsálj zöld levelet, az majd segít!

A vakondok megköszönte a tanácsot, és egy zöld levelet vett a szájába.

Elindult a zöld levéllel a szájában, mikor újra összeakadt a mókussal a sziget alsó végében.

– Még mindig fáj a fogad? – kérdezte a mókus.

– Még mindig – panaszkodott a vakondok.

– Akkor adok egy másik tanácsot. Köpd ki a zöld levelet, mert az csak ingerli a fájós fogadat! Egy száraz gallyat tegyél a fájós fogadra, az majd segít!

A vakondok megköszönte a tanácsot, kiköpte a zöld levelet, és egy száraz gallyat tett a fogára. Bár nem értette a dolgot, de nem vitatkozott, mert nagyon fáj a foga.

Éppen ezért egyre gyorsabban sétált, nem is volt ez már séta, hanem ügetés.

Hát, ahogy ügetett ide-oda, itt is, ott is rákiáltott a mókus.

– Vegyél vizet a szádba! – mondta egyszer.

– Köpd ki a vizet a szádból! – mondta másszor.

– Kösd be lapulevéll! – mondta egyszer.

– Azonnal vedd le a lapulevelet! – mondta másszor.

– Tedd rá a tenyeredet! – mondta egyszer.

– Vedd le róla a tenyeredet! – mondta másszor.

Szegény vakondok! Már azt se tudta, hol áll a feje: ébren van-e vagy álmodik. Vizet vett a szájába, majd kiköpte; bekötötte lapulevéll az arcát, majd eldobta a lapulevelet; rátette a tenyerét, majd levette a tenyerét.

Végül már nem bírta tovább, és így szólt a mókushoz:

– Miért mondtad, hogy vegyek vizet a számba?

A mókus nagyon elcsodálkozott.

– Én azt mondtam, hogy köpd ki a vizet a szádból! – És megcsóválta a fejét, hogy szegény vakondok, a fogfájás teljesen megzavarta.

Azután azt mondta a mókusnak:

– Miért tanácsoltad, hogy vegyem le a lapulevelet?

A mókus csodálkozva nézett a vakondokra.

– Én azt tanácsoltam, hogy kösd be lapulevéllle! – És megcsóválta a fejét, hogy szegény vakondok, a fogfájás teljesen megzavarta.

Hát a vakondok most már egészen összekavarodott! Leült kétségbeesetten a fűbe, és törte a fejét, mert nem értette a dolgot.

„Lehet, hogy a fogfájás megzavarta az eszemet?” – gondolta kétségbeesetten.

Ahogy ott ült a fűben, látja ám, hogy jobbról is jön a mókus, meg balról is jön a mókus. Megrázta a fejét, mint aki fel akar ébredni egy rossz álomból. De nem ébredt fel, illetve a mókusok odaértek hozzá, és egyszerre mindent megértett.

Hát persze! Két mókus van, csak nagyon hasonlítanak egymásra! Mint az ikrek! Annyira megörült a felfedezésnek, hogy egyszeriben elmúlt a fogfájása!

– Fáj még a fogad? – kérdezte a jobb felőli mókus.

– Fáj még a fogad? – kérdezte a bal felőli mókus.

A vakondok boldogan rázta a fejét jobbra is, balra is, hogy már nem fáj. Elmúlt! El bizony!

– Ugye, használt a tanácsom? – kérdezte a jobb felőli mókus.

– Ugye, használt a tanácsom? – kérdezte a bal felőli mókus.

A vakondok igent intett jobb felé is, bal felé is, hogy persze, használt a tanács!

– Akkor jó! – mondta egyszerre mind a két mókus, és felmásztak a fára.

A vakondok utánuk nézett, és látta, hogy a fa tetején kidugják a fejüket a mókusok, az egyik jobb felől, a másik bal felől.

„Ikrek! – mosolygott boldogan a vakond. Úgy hasonlítanak egymásra, mint két tojás!”

Majd hozzátette:

„És nem fáj a fogam!”

A téli tücsök lemászott a zöld heverőről, belebújt a terepszínű hátizsák bal zsebébe, és úgy gondolt a vakondra, akinek elmúlt a fogfájása. Majd beszívta a vászon gyengülő zsályaitatát, és elaludt.

14.

A téli tücsök kimászott a terepszínű hátizsák bal zsebéből, elgyalogolt a szélig, felugrott rá, onnan az asztalra, megállt az írógép előtt, és elgondolkozott.

„Így peregnek a napjaim! – sóhajtott. – Vajon a szigeten, hogy peregnek a napok?”

Majd felugrott a billentyűre. A billentyű lenyomódott, a kar rácsapódott a fehér papírra.

A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.

O – ez volt a fehér papíron.

A téli tücsök törte a fejét, hogy mire is emlékezteti az újabb jel a papíron.

Mire is? Mire is?

Azután felderült a képe, vidámabb lett, mert eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron. Hát persze! A csigabigára, aki a hátán hordja a házát!

Lemászott az írógépről az asztalra, az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva emlékezett a csigabigára, aki a hátán hordja a házát.

Egyszer pedig a hőscincért is hordta a hátán!

Egyszer ugyanis a hőscincér napozni akart, napozni szottyant kedve, éppen ezért egy követ keresett, ahová lefeküdhet, mert látta a gyíktól, hogy napozni egy kövön lehet.

Ahogy keresgélt, talált is egy kőfélét, megpödörte a bajuszát, és így szólt:

– Ez igen! Ez éppen nekem való!

És ráfeküdt a kőre.

„Az a lényeg, hogy mozdulatlanul feküdjek – gondolta magában. – Akkor majd szép egyenletesen leburnulok!”

Hát, alighogy ezt végiggondolta, megmozdult alatta a kő. De nem elég, hogy megmozdult, mászott is a kő, a hőscincér jól látta, hogy egymás után hagyják el a fűszálakat.

– Hé! – kiáltotta. – Hát ez meg mi a csuda?

Ahogy ezt kiáltotta, egy lapulevél alá érték az árnyékba, és ott megállt a kő.

– Én napozni akarok! Nem az árnyékban kuksolni! – dohogott a hőscincér, megfogta a követ, és kivitte a lapulevél alól a napra.

Megpödörte a bajuszát, és ráfeküdt a kőre.

Ám a kő megint megmoccan, és újra visszamászott a lapulevél alá.

– Hijnye! – méltatlankodott a hőscincér. – Mondtam már, hogy napozni akarok!

Ekkor megszólalt a kő:

– Én pedig hűsölni akarok!

A hőscincér lemászott, és jobban megnézte a beszélő követ.

Akkor látja, hogy a kő alatt van valaki.

– Én vagyok a hőscincér – mondta.

– Én vagyok a csigabiga – mondta a valaki a kő alatt.

– És mit keresel ott? – kérdezte a hőscincér.

– Ez az én házam! – mondta a csigabiga.

– És miért viszed mindig az árnyékba? – kérdezte a hőscincér.

– Az én házam, nem? Oda viszem, ahová akarom! – felelte a csigabiga. – Én pedig az árnyékba akarom vinni, mert a hűvöset szeretem.

A hőscincér belátta, hogy a csigabiganak igaza lehet, de hát ő meg napozni akart. És pont a csigabiga házán, mert azon olyan kényelmes fekvés esik.

Mit csináljon? Mit csináljon?

Azután eszébe jutott, hogy mit csináljon.

Bekopogott a házba, mert a csigabiga már belebújt.

– Csigabiga, gyere ki! – mondta neki.
A csigabiga kijött.
– Mit akarsz? – kérdezte.
– Van egy ötletem – mondta a hőscincér.
– Halljuk! – biztatta a csigabiga.
– Én letakarom a házat egy levéllel, a levélre ráfekszem, és úgy napozok. Te pedig árnyékban maradsz a levél alatt. Így mind a ketten jól járunk!
A csigabiga gondolkozott, sokáig gondolkozott, azután bólintott, hogy rendben van.
A hőscincér pedig szerzett egy levelet, ráterítette a csigabiga házára, és ráfeküdt.
– Most másszál ki a napra! – mondta.
A csigabiga kimászott, a hőscincér napozott.
Mikor a nap arrébb ment, a hőscincér csak leszólt a csigabigának:
– Most mássz egy kicsit jobbra!
És a csigabiga egy kicsit jobbra mászott.
Majd azt mondta a hőscincér:
– Most mássz egy kicsit balra!
Akkor meg a csigabiga egy kicsit balra mászott.
Így napozott a hőscincér, és így hűsölt a csigabiga, és az igazság az, hogy mind a ketten jól jártak.
A téli tücsök merengve gondolt a napozó hőscincérré.
„Sütött a nap!” – sóhajtott, majd lekecmergett a zöld heverőről, bemászott a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a vászon gyengülő zsályait, és elaludt.

15.

A téli tücsök az ablakpárkányon üldögélt, és bánatosan nézett ki a fehér, behavazott világra:
„Mindig tél lesz? Sose lesz vége a télnek?” – sóhajtott fel.
Majd lemászott az ablakpárkányról az asztalra, s megállt az írógép előtt.
„Még egyet ugrok! Még egy utolsót ugrok!” – gondolta magában.
Úgy is tett, felugrott még egy utolsót a billentyűre. A billentyű lenyomódott, akár rácsapódott a fehér papírra.
A téli tücsök felmászott az írógépre, és megnézte az újabb jelet a fehér papíron.
M – ez volt a fehér papíron.
A téli tücsök tűnődött, hogy mire is emlékezteti az újabb jel a fehér papíron.
Mire is? Mire is?
Azután eszébe jutott, hogy mire emlékezteti az újabb jel a fehér papíron, de nem lett vidámabb.
Sőt, szomorúbb lett!

Mert a jel a fehér papíron a terepszínű hátizsákra emlékeztette, ahogy ült a fűben a hátizsák a ház mellett a szigeten.

Lemászott az asztalról a székre, a székről a földre, és elbaktatott a zöld heverőig.

A zöld heverőn fel-alá sétálva emlékezett, hogy milyen is volt, mikor a ház felépült a szigeten, s a ház mellett ült a fűben a terepszínű hátizsák.

Az egész úgy kezdődött, hogy a komp kikötött a szigeten.

A komp még soha nem kötött ki a szigeten, a téli tücsök legalábbis még soha nem látta a kompot kikötni a szigeten, érthető hát, hogy mindenki nagyon csodálkozott.

A hír gyorsan elterjedt, a mókusok látták meg először a fa tetejéről, elmondták a nádiverébnek, a nádiveréb a tüskés hátúnak, a tüskés hátú a vakondoknak, a vakondok a nyúlcsaládnak, a nyúlcsalád a tücsköknek, és ekkor már mindenki tudta, és mindenki ment, hogy megnézzék a kompot.

A kompról legördült egy lovas kocsí, a kocsin emberek ültek, mutogattak, beszélgettek, a lovak húzták a kocsit, majd megálltak, nem messzire a nádiveréb fészektől.

– Itt jó lesz! Itt mindig süt a nap! – mondta egy fiatal férfi, és leugrott a kocsiról. Leszálltak a többiek is, és körülállták azt a helyet, ahol mindig süt a nap, nem messzire a nádiveréb fészektől.

Volt egy gyerek is a kocsiról leugrálók között, egy fekete hajú kisfiú, akinek első dolga volt, mikor leugrott a kocsiról, hogy futott egy nagyot.

Elfutott egészen a kidőlt öreg fűzfáig a sziget végébe, majd visszafele lassan sétált, nézdegélt jobbra-balra.

Mikor visszajött a kocsizhoz, így szólt a kisfiú:

– Itt annyi tücsök van, de annyi tücsök!

A tücskök büszkén hallgatták a fűben a kisfiút.

A kocsiról leugrálók pedig ásót, lapátot szedtek le a kocsiról, és ásni kezdtek, meg lapátolni kezdtek.

Majd téglát dobáltak le a kocsiról, és falat építettek a téglából.

Estére már magas lett a fal, jól látták a tücskök, nyulak, egerek meg a többiek, hogy milyen magas a fal.

– Ez ház lesz! – jelentette ki a háromlábú kutya. – Én már láttam ilyet. Ilyenben szoktak lakni az emberek.

– Reméljük, hogy jó barátságban leszünk az emberekkel – mondta a vakondok.

És lesték mindnyájan egész nap a fű közül, hogy mit csinálnak az emberek.

Az emberek egész nap rakták szorgalmasan egymásra a téglákat, építették a falat, még a fekete hajú kisfiú is hordta a téglát.

Este azután, mikor már megfürdött a nap a folyóban, és elballagott a hegyek mögé, este azután az emberek abbahagyták a falrakást, megmosták a kezüket, arcukat, és leültek a fűbe.

Egyikük száraz gallyat szedett, középre rakta és meggyújtotta.

Égett, lobogott a tábortűz, messzire világított a szigeten.

A szigetlakók többsége még sohasem látott tüzet, nem csoda hát, hogy megbámulták.

Az emberek pedig a tábortűz körül ettek, nevetgéltek, beszélgettek.

A fekete hajú kisfiú felállt, összeszedte a morzsát meg a kenyérhajat, kisétált a fűbe,

messzire a háztól, és szétszórta.

– Én örülök, hogy idejöttünk a szigetre – mondta halkán a kisfiú, de azért a tücsök, nyulak, egerek meg a többiek jól hallották.

– És örülök nektek – suttogta a kisfiú a sötétbe, arrafelé, amerre a tücsöket, egereket, nyulakat meg a többieket sejtette.

– És remélem, hogy jó barátok leszünk!

Mindnyájan nagyon megörültek annak, amit a fekete hajú kisfiú mondott, és hogy válaszoljanak neki, a tücsök vidám ciripelésbe fogtak.

– Cirr! Cirr! – zengett a sziget a tücsök ciripelésétől.

A nyulak makogtak, az egerek cincogtak, a vakondok hümmögött, a siklókígyó sziszegett, mindenki csinált valahogy, csak a csupa pofazacsó hörcsög nem csinált sehogy, csak tömte a pofazacsójába a morzsát meg a kenyérfajat.

– Hallak benneteket! – szólalt meg a fekete hajú kisfiú. – És megismerem a hangotokat. Én minden nyáron itt fogok lakni, és majd megbarátkozunk. Most megyek aludni, jó éjszakát!

Azzal a fekete hajú kisfiú visszament a tábortűzhöz.

A tábortűz már alig-alig pislákkolt, csak a parázs izzott vörösen.

Az egerek, a tücsök, a nyulak meg a többiek szépen hazaindultak.

Útközben jókedvűen beszélgettek az új jövevényekről.

– Én először félttem, hogy barátságtalanok lesznek – mondta a háromlábú kutya. – Én már láttam olyat!

– De nem barátságtalanok – mondta a legkisebb ugrifüles.

Mindnyájan helyeseltek, csak a téli tücsök nem helyeselt, mivelhogy nem volt ott.

Ugyanis visszalopakodott a kialudt tábortűzhöz.

„Körülnézek még egyszer” – mondta, mivel nagyon kíváncsi tücsök volt.

Megnézte az alvó embereket, a kisfiút, megbámulta a falat, a kocsit, az állva alvó lovakat.

Ekkor látta meg először a terepszínű hátizsákot!

A terepszínű hátizsák egy kicsit messzebb feküdt a tábortűztől, a zsályák között. A kíváncsi tücsök belekukkantott a hátizsákba, majd a zsebekbe, és végül bemászott a bal zsebbe, és ott elaludt.

Így történt, hogy hajnalban a hátizsák gazdája felébredt, hátára vette a terepszínű hátizsákot az alvó tücsökkel együtt, és elbúcsúzott a többiektől.

– Én most hazamegyek! – mondta. – A házra a tetőt már ti is fel tudjátok tenni.

Lesétált a partra, füttyentett a kompnak, a komp érte jött, és átvitte a túlsó partra.

Otthon lerakta a szobában a hátizsákot, és kiment a szobából, bezárta az ajtót.

Mikor a téli tücsök felébredt, nagyon elcsodálkozott.

„Hol van a sziget? Hová kerültem?” – kérdezte panaszosan, ám senki sem válaszolt neki, mivel nem volt senki a szobában.

Azután lassan megismerkedett a szobával, a zöld heverővel, a székkal, az asztallal, az írógéppel, a bohócos mosolyú képpel a falon, az ablakpárkánnyal.

Igen, így volt, így került el a szigetről, s így lett belőle magányos téli tücsök!

Mikor a téli tücsök idáig ért az emlékezésben, felsóhajtott.

– Látom-e még a szigetet? – kérdezte a széktől, az asztaltól, a bohócos mosolyú képtől, de senki nem válaszolt neki.

Bánatosan bemászott a terepszínű hátizsák bal zsebébe, beszívta a vászon gyengülő zsályaillatát, és elaludt.

16.

Az ablakpárkány üres volt. Kint hullt a hó a behavazott, fehér világra, de most nem nézett senki az ablakpárkányról.

A téli tücsöknek nem volt kedve kimászni a terepszínű hátizsák bal zsebéből, így nem is láthatta, hogy valaki bejön a szobába.

Valaki, igen, aki nagyon hasonlított a bohócos mosolyú arcképre, és körülnézett a szobában, és ezt mondta:

– Na, újra itthon!

Majd odament az íróasztalhoz, és ámulva nézte a jeleket a fehér papíron.

– Hát ez meg micsoda? Én biztos nem írtam! Én egészen biztosan emlékszem rá, hogy nem írtam egy sort se. Ebben nem tévedek.

Majd elolvasta a jeleket a fehér papíron, hiszen jól tudott olvasni:

A SZIGETRE VÁGYOM – olvasta hangosan.

– Ki vágyik a szigetre? – nézett körül csodálkozva a szobában.

Majd meglátta a terepszínű hátizsákot a sarokban, és elmosolyodott. Most éppen olyan volt, mint a bohócos mosolyú arckép a falon.

Mosolygott még egy ideig, mint aki mindent tud, még azt is, hogy ki írta a fura jeleket a fehér papírra!

Felállt, és óvatosan a terepszínű hátizsákhoz ment.

Belenézett, de nem látott semmit, majd belekukkantott a bal zsebbe, és újra elmosolyodott.

A téli tücsök mélyen aludt a bal zsebben.

A bohócos mosolyú orrát megcsapta a gyengülő zsályaillat.

– Szervusz, tücsök pajtás! – suttogta leguggolva a terepszínű hátizsák mellé. – Örülök, hogy itt vagy, és nagyon sajnálom, hogy egyedül hagytalak. De ne félj, most már nem leszel egyedül! Ami pedig a szigetet illeti, én is nagyon vágyom a szigetre. És ígérem, hogy tavasszal kimegyünk együtt. Ígérem! Hallod?

Azzal kiegyenesedett, a fehér papírt kicsavarta az írógépből, és rátűzte a terepszínű hátizsákra, hogy el ne felejtse: ott alszik a tücsök, akit tavasszal ki kell vinni a szigetre!

– Aludj szépen, tücsök pajtás! Aludj tavaszig!

A téli tücsök hallotta-e a bohócos mosolyú suttogását? Én biztos vagyok benne, hogy hallotta, mert álmában elmosolyodott, és többé nem mászott ki a terepszínű hátizsák bal zsebéből, aludt tavaszig, szépen, nyugodtan, mélyen, hiszen megígérték neki, hogy kiviszik a szigetre!

